

If undelivered return to:

"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"

6117 St. Clair Ave.
CLEVELAND, O.

The largest Slovenian
Weekly in the United States
of America.

Sworn circulation 10,200

Issued every Wednesday.

Subscription rate:

For members yearly \$0.84

For nonmembers \$1.00

Foreign Countries \$1.00

Telephone: Randolph 3912

OF THE GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Ste. 53. — No. 53.

CLEVELAND, O., 30. DECEMBRA (DECEMBER), 1925

Leto XI. — Volume XI.

CLEVELANDSKE VESTI.

—Člani društva sv. Vida, št. 25 so uljudno vabljeni, da se polnoštevilno vdeležijo prihodnje redne mesečne seje v nedeljo, dne 3. januarja. Na tej seji se bo vršilo umeščenje odbornikov za bodoče leto, poleg tega bo tudi več važnih točk na dnevnem redu.

—Pretečeno sredo, dne 23. decembra ob 2:30 je umrla rojakinja Helena Obolnar, rojena Pugel, doma iz fare Mirna peč, Dolenjsko. Stanovala je na 902 E. 144th St. Stara je bila 28 let. Več let je bolehal za sušico. Tukaj zapušača žalujočega soproga in tri otroke, starše in enega brata. Otroci so Helen 10 let, John 9 let in Francis 5 let. Zapušača tudi veliko sorodnikov, med njimi tri bratrance, Anton in John Pugel. Pogreb se je vršil preteklo soboto iz cerkve Marije Vnebovzette v Collinwoodu. Naj svetli ranjci večna luč, preostalom sorodnikom pa izrazimo iskreno sožalje.

—Mr. Frank Modic, poznan v rokoborbnih krogih po širni Ameriki kot Ernie Maddock, sin Mrs. Modic na 6201 St. Clair Ave., nam pravkar naznani iz Jaurez, Mexico, da je v pravilni rokoborbi premagal dva močna Meksikanca, in pošilja tudi izrezke iz meksikanskih časopisov, ki potrjujejo ta dogodek. Daleč okoli se proslavljajo Slovenci.

—Od 24. do 28. decembra smo imeli tudi v našem mestu precej občutno zimo, kakorane se v tem času že več let ne pomni. Najnižjo temperaturo, šest stopinj nad ničlo je toplomer kazal minulo nedeljo zjutraj. Bodo dimo veseli, da nismo v Minnesoti; tam so imeli označeni dan 30 stopinj pod ničlo.

—Dne 22. decembra se je vršil v Knausovi dvorani prvi zahteven večer s predavanjem, namenjen mladim članom in članicam naših krajevnih društev na St. Clair Ave. Istega se je vdeležilo nekaj nad 100 fantov, deklet in tudi nekaj odraslih. Prireditelj je otvoril brat glavni predsednik Anton Grdina v jako navdušenih besedah. V angleščini so govorili: Dr. Oman, Dr. Mally in M. J. Grdina, v slovenščini pa Mr. Tomažič, dalje urednik "Glasiila" in nadzornik brat Zulich. Največ aplavza je žel Mr. Tomažič za svoj mojstrski govor, ki je naš ameriški slovenski mladini podelil nekaj krasnih naukov iz življenja za življenje. Namen tega večera je bil navdušiti mlado članstvo naše Jednote k skupnem delovanju in h krepostnem življenju.

—Dne 28. decembra so potekla ravno tri leta, odkar je umrl eden izmed najbolj zaslužnih, uglednih in priljubljenih mož naše naselbine, sobrat John Grdina, glavni ustanovnik društva sv. Vida, št. 25 K. S. K. Jednote.

Povodom tretje obletnice njegove smrti se je vršila 28. decembra v cerkvi sv. Vida sv. maša zadušnica ob vdeležbi pokornikov sorodnikov in številnih prijateljev, ki blagopokojnega Johna nikdar ne bodo pozabili. Naj počiva v božjem miru!

Najvažnejše seje krajevnih društev.

(Iz urada glavnega predsednika K. S. K. Jednote)

"Kakoršen bo začetek, tako bo potem vseskozi naprej." Ob tej priliki si štejemo v dolžnost, da opozorimo na najvažnejšo točko Jednotinih pravil: na ustoličenje društvenih uradnikov in uradnic, ki se ima vršiti na prvi seji Novega leta, ko novi odborniki in odbornice nastopijo svoje urade.

Naša Jednota je kakor velika ladja, brez notranjih strojev, ki bi jo gnali naprej v plovbi. Sama ne more nikamor, mora imeti druge zunanje sile, ki jo potiskajo naprej; te sile pa so njena krajevna društva, katera so kakor mali čolnici ob njeni strani, ki jo vsaka po nekoliko pritiska in premika naprej; nekateri bolj, drugi manj, tako da vedno plove naprej.

Jednota kot taka ima svoje glavne uradnike. Ti so gospodari, kateri skrbijo, da gre vse v redu pri poslovanju, ki dajejo direkijo in navodila krajevnim društvom in splošno članstvu.

Ako so ti uradniki vsi v zavesti, da skrbijo po svoji najboljši volji in zmognosti, da je v uradovanju Jednote sporazum, sloga in zadovoljstvo, potem plava ta ladja uspešno svoj pot naprej s pomočjo, katero ji dajejo čolnici (krajevna društva), ob njeni strani.

Vsi, eni in drugi, Jednotini kakor tudi društveni odbori pa se, morajo zavedati svoje dolžnosti in velike naloge, katere so pod prisego objubili, da bodo tako delali, ako hočemo imeti uspeh. Vedeti morajo, kaj je njihova naloga in sveta dolžnost. To pa je treba znati in zvedeti ravno sedaj, ko prevzemajo urade v svoje roke. Mnogo je takih, ki se dajo izvoliti kar tje v en dan; prav nič ne pomislijo, kaj to velja in kakšna odgovornost je to za one, kateri so svoja uradna mesta prevzeli.

Nekateri vzame društveni urad kar na slepo, misli si: "En čas bom, ako ne bo za mene, bom pa pustil." Drugi pravi: "Bom poskušal za en čas." Nima pravega veselja in sam sebi ne zaupa, da bo on mogel s tem uradom shajati, kar tje v en dan postane društveni uradnik ali uradnica. Nekaterim je zato, da nekaj zaslužijo, drugim pa zato, da postane ime-noma uradnik ali uradnica. Le bolj malo jih je, ki se oklenejo mlado članstvo naše Jednote k skupnem delovanju in h krepostnem življenju.

Ker smo ravno pred to važno točko, pred začetkom prvih sej naših krajevnih društev, sem se namenil, da o tem nekoliko napišem na novo ali pa ponovno izvoljenim uradnikom in uradnicam v pogum in v poduk.

Mnogokrat se dogodi, da izvoljeni uradnik ali uradnica ničesar ne ve o svojem uradu, o dolžnosti, odgovornosti in nalogah; ve le toliko, da ima ob vsaki seji nekaj za opraviti. In ker ni nobenega takega v društvu, da bi se zanimal, in da bi spodbujal, zahteval ali opominjal, radi tega ostane pri takem društvu življenje bolj mrt-

vo, zaspano in dolgočasno, tako da se člani in članice kar eden drugega boje in komaj čakajo, če le mogoče, da na sejo tudi ne gredo. In v takih društvih da se seje iznebe. In drugič, ni nobenega napredka in ne življa; tudi ga ni pričakovati. Potem pa pravijo:

"O pri nas je tako vse za nič, ni tako kakor je drugod. Pri nas nikdo ne pristopi" itd. itd.

Pri nekaterih društvih se nevrjame, če bi jih sprejeli, ako bi člani kandidati sami jim prišli na ponudbo.

Vse je odvisno od zanimanja društvenih uradnikov ali uradnic, to vidimo dokazano na mnogih krajih pri mnogih društvih, kjer so v resnici uradniki ali uradnice, ki se zavedajo, in ki store več, kakor je storiti njih dolžnost.

Ker je pa moja dolžnost, da pazim na vse strani, da opominjam in svarim, da hvalim in vspodbujam, sem radi tega ta članek danes posvetil v namenu, da vam ob tej priliki polagam na srce, začetek novega leta, novih sej.

Pravila naše Jednote nam ravno v tem času nalagajo več kakor kdaj drugikrat. Namreč: Upeljevanje (ustoličenje) društvenih uradnikov in uradnic. To je zelo važna stvar v člen 4. "Uradniki." "Volitev uradnikov." "Umeščenje, dolžnosti vsakega uradnika ali uradnice posebej." od strani 124 do 129 Jednotinih pravil, je vse jasno navedeno kaj in kako imajo posloovati društveni uradniki in uradnice krajevnih društev. Kako je malo onih, kateri se ozirajo na to; nekateri nikoli tega ne čitajo. In radi tega jaz danes posebno poudarjam in naročam vsem krajevnim društvom, da se to vse prečita na sejah meseca januarja, tako da bodo vsi uradniki in uradnice vedeli, kaj je njihova dolžnost in naloga. Poleg tega pa še posebno vsem poudarjam na srce, da naj si vsak uradnik ali uradnica predstavlja Jednoto in svoje društvo kot častno in veljavno, da je za tako Jednoto in društvo služiti čast in ponos. Delovati za organizacijo je veselje in zaslužnje. Mislite si, da je to ena velika skupina, nad 27,500 duš, najboljše ljudstva skupaj; mislite si, da je ta organizacija najstarejša, najboljša slovenska katoliška Jednota, v kateri se ime našega naroda dviga na visoko stopnjo. Za tako Jednoto delati je častno in veselo. Privabiti več članov in članic v tako Jednoto je lahko; kar jim vi objubite, je nekaj, kar jih ne bo varalo. In kadar jih pridobite za K. S. K. Jednoto, vam bodo hvaležni za vedno, ker jim s tem storite mnogo dobrega, ker jih pripeljete v zavetje, v pravo družbo, v kateri bodo uživali zadovoljstvo in mir in kjer bodo vedeli, da kakoršnega prepričanja je Jednota danes, bo še jutri in v bodoče.

Sežadajte se vsega tega. Prevzemite svoja mesta z veseljem in navdušenjem! Vse, kar boste delali za društvo in Jednoto, je delo dobrot. Jednota obstoji iz društev, društva pa so sama dobrot, brat za brata, sestra za sestro. Vse je samo z namenom za dobro, za pomoč bolnim in trpečim in za zapuščene. Dasi ravno ima to nalogo vsako drugo društvo in Jednota, pa je vendar K. S. K. Jednota še pred vsemi drugimi prva, ker je tudi namenoma katoliška, in skrbi tudi drugače za blagor katoličana in ima bolj vzvišen namen od drugih.

Vprašam vas, bratje in sestre: Ali ni vredno, da se takih uradov oprimate z veseljem in radostjo? Da delate v svojih uradih vestno in natančno? Da, vredno je. Poglejte, koliko dobrega je že storila naša Jednota in koliko ima še v svoji blagajni za svoje otroke, ki bodo prej ali slej potrebovali svoj delež. Sivi starci in sive matice že čakajo zanjega klica Božjega. Vi in jaz in vsi, glavni uradniki, društveni uradniki in uradnice moramo hiteti, da bomo te vrste izpolnili in te rane zacelili, kar jih bo nam uspekala smrt. Mi delajmo za druge, in drugi bodo delali za nas. Ako bomo delali mi z veseljem, bodo delali tako drugi z veseljem za nas.

Končno naj vam predsednikom in predsednicam krajevnih društev polagam na srce, da bi pri vseh sejah vpoštevali eno najpomembnejšo točko in dolžnost, namreč bodite nepristranski, kadar vodite seje, bodite pravični in ne sebični. Vedno morate gledati, da se vsepovsod vsemu članstvu godi pravica. Pazite, da se ne godi krivica Jednoti, pa tudi ne članstvu, paziti na oboje je vaša dolžnost. Velika vaša odgovornost je, da čuvate oboje, Jednoto in članstvo, ali pa društvo in članstvo. S tem mislim reči o tem, kadar se deli bolniška podpora. Veliko krivic se godi, za katere se nekateri prav malo zmenijo, za katere se ne zmislijo. Koliko podpore se naravnost ukrade iz Jednote blagajne ali pa iz društvene blagajne, ki gre na neopravičen način ven, ker ni natančnosti, ker ni pri društvu poslovanje v redu; mogoče ni bilo obiskovalcev, nadzornikov in drugih natančnosti, katere bi preprečile take posledice.

Zakaj tarnajo organizacije in plačujejo naklade? Vse radi tega, ker se nič ali premalo nadzoruje, ker se jim društvena blagajna ne smili. Vsakdo je zavarovan na pravični podlagi, in vsakdo ima dobiti kar mu gre, za to smo vsi, ali skušnja pa uči, da se podpora mnogokrat izplača tudi krivim potom. In za take slučaje je seveda odgovoren društveni odbor. Za ta urad pa je, kakor za vse druge urade vedno odgovoren predsednik ali predsednica.

Bodite vestni in natančni, ako ste do sedaj dobro in pravično poslovali, čast vam! Ču-

vajte tudi znanje; ako ste bili malomarni do sedaj, vedite, da ste vi krivi, kakor bi sami jemali iz blagajne, ker se je pod vašim gospodarstvom vse to vršilo, morda še vedoma, kar žalibog, da se je že večasih kje dogajalo, to je pa nepoštenost prve vrste. Društveni in Jednotin denar je namenjen samo za one, kateri so v resnici istega vredni. Zato smo vsi. In na taki podlagi bomo stali kakor jeklena sila, da bomo vredne bolnike vedno podpirali, četudi potreba da dokladamo. Toda vsi moramo čuvati, vsepovsod, da se bo delalo pravično v vsed, od zori.

Pa še eno važno točko vam polagam na srce. Vsi uradniki in uradnice bi radi imeli veliko vdeležbo na vaših sejah. Prav lahko jo imate, ako le znate in hočete. Vaše seje morajo biti kratke in resne, vi morate biti odločni, vstrajni in točni. Predlogi morajo biti jasni, podpirani in takoj po zadostnem razmotrivanju odglasovani. Nikar pustiti v debato kaj družni uradniki, društveni uradniki in uradnice moramo hiteti, da bomo te vrste izpolnili in te rane zacelili, kar jih bo nam uspekala smrt. Mi delajmo za druge, in drugi bodo delali za nas. Ako bomo delali mi z veseljem, bodo delali tako drugi z veseljem za nas.

Potem so pa še druge stvari, katere vam bodo člane pripeljale in obdržale na vaših sejah, namreč vaša dobra volja. Ne mislite, da so vaše društvene seje samo za debato in pravdaje kakor smo se že večkrat kričali! Ne, naše in vaše seje so lahko prav domače, ljubeznive in prijateljske. Vse je odvisno od društvenih uradnikov in uradnic. Kakor boste vi ravnali, tako se bo tudi vse ostalo članstvo ravnalo za vami. Vesele besede in korajžje. Uradniki in uradnice naj bodo ljubeznivi do članstva, in tako bo isto vračalo.

Dolžnost je, da članstvo spoštuje svoje uradnike in uradnice. Ako boste tako ravnali, bodo vaše seje vedno dobro obiskovane. Po nekaterih krajih imajo upeljano nekoliko domače zabave. Od časa do časa imajo malo okrepčila, malo od-mora in osebnega razgovora, da se med seboj spoznajo.

Ali bi ne bilo dobro, če bi večasih pokadili par cigar? Ali pa da bi popili čašico kave med odmorom, ali pa kaj jednekega? S tem smo že skušali, in lahko vam priporočam, da je to velike važnosti, in tudi vam, da ko bodo seje vodili naši mlajši, da se ne bodo tako obnašali kakor smo se žagali in prerekli mi. Če radi naše mladine je potreba, da so naše seje vse kaj drugega kakor so, in so bile, z namenom, da bomo pridržali naše mlajše vsaj v kolikor moremo.

Končno naročam vsem glavnim uradnikom, da vsi, v svojih okolišah pri društvih meseca januarja upeljujejo na novo ali ponovno izvoljene uradnike in uradnice, kjerkoli je to mo-

gosto, kjer pa ni glavnih uradnikov, naj to društva sama urede kakor jim nalagajo pravila; vendar pa naj se prečita ta moja poslanica in točke v pravilih kakor zgoraj navedeno. Zavedajte se svojih dolžnosti, na katere ste vašim društvom objubili in boste in ste že prisegali. Ko bo pretekel čas vašega uradovanja, se boste z veseljem ozirali nazaj, da ste izvršili svoja dela pošteno in točno, in društvo vam bo hvaležno dajalo priznanje.

Nadalje uradno dovoljujem, da ostanejo še v veljavi vse nagrade do seje glavnih uradnikov meseca januarja. In za naprej bo odredil vse potrebno glavni odbor, da ne bo med tem časom nobene spremembe.

Tudi opozarjam vsa društva, da naj ne prezrejo poziva v zadnjih dve številki "Glasiila" radi naših zatiranih goriških Slovencev. Mi moramo kot en mož s protesti naprej na vse strani.

Katero društvo ne ve kaj in kako, naj se obrne na glavni urad za pojasnila. Ne bodimo zaspani ali pa brezbržni. Vpo-rabimo moč, katero imamo in pomagajmo drugim, ker lahko pomagamo. Veliko krivico bi storili že s tem, ako samo zane-marimo to, kar bi storili lahko dobrega. Ob nič ne bomo, ako vsaj poskusimo. Ali koliko bi pa storili dobrega, ako bi vsaj nekaj priborili onim, ki so ukle-njeni v verigah in zdihujejo v smrti-nih obupih na nas.

Ako imamo v resnici kakšen naroden ponos in narodno za-vest, jo moramo tudi pokazati. Kaj pomaga samo pisati čez zatiralce in jih kritizirati, ako ne storimo drugega dejanskega za nje, proteste, saj so poceni, in tudi delujemo za sklad. Vpit-je brez dela je mrtvo. Eno z drugim pokažimo. V prihodnji številki upam, da bo razglašen velik shod v Clevelandu v namenu protesta, in v izvolitvah odbora, tako pa storite vsepo-vsod. Ko bomo imeli ta odbor, ki bi bil kakor "prosvetni" od-bor, bi se lahko vse krajevna društva obrnila na njega za po-jasnila in sodelovanje.

Tako pa naj bi storila tudi vsa društva po vseh naselbinah širom Amerike; pa ne samo naša slovenska društva, pač pa tudi hrvatska društva, ki so del Jugoslovancev. Nikdo naj se sedaj umika in izmika. Narod nas pozivlja na pomoč sedaj, ki je na smrtni postelji. Kadar bo ležal mrtve, potem nas ne bo več potreboval, četvice na gro-bu ne bodo ničesar pomagale onemu, ki je zapadel in podlegel kruti usodi. Ne preslišimo glasnega klica na pomoč. Ta klic že onemoguje, že zgublja zavest. Sram nas bo, ko bomo čuli njihov glas nam očitati:

"Lahko bi bili kaj storili za nas, pa niste hoteli. Varali ste nas. Denar ste zbirali ali nas ste varali" itd.

Se je čas, torej na noge!

Anton Grdina, glav. preds.

Se je čas, torej na noge!

Anton Grdina, glav. preds.

Se je čas, torej na noge!

Anton Grdina, glav. preds.

Največji slovenski tednik
v Združenih Državah
Izhaja vsako sredo
Ima 16,200 naročnikov
Naročnina:
Za člane, na leto.....\$0.84
Za nečlane.....\$1.00
Za inozemstvo.....\$3.00
NASLOV
uredništva in upravnštva:
6117 St. Clair Ave.
Cleveland, O.
Telefon: Randolph 3912.

NOVA SLOV. CERKEV.

Rock Springs, Wyo., 14. decembra. — Včeraj, v nedeljo, 13. decembra je bil za našo naselbino v resnici velik dan, dan Gospodov in zgodovinski dan na našem verskem polju. Včeraj je bila na nad vse slovesen način posvečena naša, do cela dograjena slovenska cerkev sv. Cirila in Metoda, kojo smo pričeli graditi že pred 13 leti. Se-le zdaj se je uresničila iskrena želja našemu neumornemu g. župniku Rev. Anton Schifferju, ustanovniku naše fare, da bi enkrat doživel oni Velik dan, ko se bo na mestu kapele dvigala veličastna hiša božja. In res, oba naša angleška lokalna lista sta o tej slavnosti na obširno pisala na prvi strani, trdeča, da je naša slovenska cerkev po velikosti drugih cerkva v državi Wyoming četrt, po arhitekturi in okusnosti pa najlepša; tako je tudi to največja in najlepša cerkev v našem Sweet Water okraju.

Slavnost se je vršila ob 9:45 dopoldne. Iste se je vdeležilo številno društev s svojimi zastavami in banderi. Računa se, da je bilo pri tej priliki okrog 1,000 vernikov navzočih v cerkvi; mnogi jih je moralo pa stati še zunaj vsled pomanjkanja prostora.

Novo cerkev je posvetil mil. škof McGovern iz Cheyenne, Wyo., ob navzočnosti številne duhovščine in sicer: Rev. Anton Schiffer, domači župnik, Rev. Ciril Zupan-O. S. B. iz Pueblo, Colo., Rev. John Judnič iz Denver, Colo., Rev. Welsh, Rev. Morley iz Rock Springs in Rev. Schillinger iz Green River. Slovesno pridigo v slovenskem jeziku je imel Father Judnich, v angleškem jeziku pa mil. škof McGovern. Nad vse krasno je bilo petje na koru pod vodstvom Mr. Fr. Plemela in pa slovesno potrkovanje v zvoniku.

Mil. škof je v svoji pridigi častil Slovence v Rock Springsu, ker so po naporu, požrtvovalnosti in trudu tekom let dosegli svoj cilj, da so pod vodstvom neumornega župnika Rev. Anton Schifferju postavili skoro najlepšo katoliško cerkev v državi Wyoming. Dalje je razložil, kako Cerkev prenovljuje posameznika in družbo.

Nova cerkev sv. Cirila in Metoda, na severni strani naše naselbine, je veljala okrog 77 tisoč dolarjev; na dan posvečenja so znašali skupni darovi za cerkev okrog \$18,000; zgrajena je v baroškem staroromanskem slogu iz kamna, opeke, jekla in konkretna; na levi strani se dviga lično župnišče, pod cerkvijo pa moderno izdelana dvorana za seje in društvene prireditve.

Cerkev je velika 46.6x106 čevljev, sanktuarij meri z zakristijo vred 61 čevljev, prostora (sedežev) ima za 600 vernikov in ostane še pri straneh prostor za posebne zasilne sedeže na stoli. Tla so iz trdega lesa, stolp s tremi zvonovi je visok 125 čevljev. Glavni altar, umetniško delo, je visok 17 čevljev, širok pa 12; stranska altarja sta: eden Matere Božje, drugi pa sv. Jožefa; nad vse lepa so tudi velika, umetno slikana cerkvena okna, katera so darovala razna društva in posamezni farani. Poročevalce.

Društvena naznanila in dopisi

Iz urada društva sv. Frančiška Saleškega, št. 29, Joliet, Ill.

Člane označenega društva opozarjam, da se vdeležijo prihodnje mesečne seje v nedeljo, dne 3. januarja, 1926 v polnem številu. Omenjena seja bo zadnja seja pred 30 letnico našega društva. Ker imamo še veliko stvari na dnevnem redu, zato je vsakega člana dolžnost, da se za gotovo vdeležijo prihodnje seje. Nevdeležba brez opravičenega vzroka bo kaznovana po pravilih društva.

Z bratskim pozdravom,
John Gorich, tajnik.

Naznanilo.

Članom društva sv. Jožefa, št. 41, Pittsburgh, Pa., se tem potom naznanja, da se vršijo redne mesečne seje vsako drugo nedeljo v mesecu, točno ob 9. uri dopoldne. Prosim vas, vdeležite se vsake seje, če vam je le mogoče. Bodite tudi društvo tako naklonjeni, da mu dovedete kaj novih članov. Na sejah nastopajte z dobrimi predlogi in nasveti; psovke in nasprotnost pustimo na stran. Dajte priložnost vsakemu članu, naj izrazi, oziroma nam predloži svoje nasvete; nikar naj nikdo ne misli, da je močnejši od vseh drugih, ker vsi smo enakopravni člani društva in Jednote.

Glavna točka mesečnih sej je ta, da se plača assessment. Imamo člane, ki pridejo na sejo debatirati, da so vsi iz sebe, assessment pa prinese plačat dne 31. v mesecu, in to ne samo za sebe, ampak še za tri druge člane. In tak član tudi predlaga ter debatira, da je predsednik za nič, da ne zna voditi reda na sejah itd., tajnik pa ne gleda za drugo, da pobere assessment, in to da dobi od vsakega člana par grošev več? kakor mu gre. "Kako pa da je naklada?"

"Za poškodninski sklad," mu odgovorim!

"Tako, tako," mi odgovori. "Tonček, Jože in Ivan se vozijo od naselbine do naselbine, kjer imajo dobre čase, in vi morate pa plačevati!"

Dragi mi člani! Ne bodite tako slabega mnenja. Spoštujte in imejte že samega sebe za poštenega, če že ne daste priznanja nikomur drugemu.

Dalje. V odboru se zahteva red in točnost. Dragi mi člani, če ne boste vi točni, tudi vaš odbor ne more biti točen v vsakem delu.

Tukaj vam navajam še najbolj važno točko: Assessment mora biti plačan redno vsak mesec najkasneje do 20. Zelo važna je tudi, da plačate na seji. Kdor bo prinesel plačat pozneje ali po 20. v mesecu, se mu lahko pripeti suspendacija in mu ne bo nič pomagalo, če se bo zatem pritožil na glavnega predsednika. Dragi mi člani in članice! Bodimo v letu 1926 vsi točni in agilni; ne prezirajmo eden drugega.

Dalje omenjam, da se vrši na Silvestrov večer v Slovenskem Narodnem Domu skupna veselica naših društev, na kateri moramo biti vsi navzoči, kjer si bomo lahko voščili. Srečno in zadovoljno Novo leto!

Za odbor,
John Bojanc, tajnik.

Naznanilo.

Naše društvo Vitez sv. Florijana, št. 44 v South Chicago, Ill., je imelo dne 6. decembra svojo glavno ali letno sejo in volitev odbora za leto 1926. Izvoljeni so bili sledeči uradniki:

Frank Skulj, predsednik; Lovrenc Samotorec, podpredsednik; John Likovich, tajnik; A. Koshetz ml., zapisnikar; Martin Shiffrer, blagajnik; Frank Kapler, ml., John Novak, Peter Pugina, nadzorniki; Vito

tor Stone in Adolf Mertich, zastavonoše; John Grill, ravnatelj.

Srečno in veselo Novo leto 1926 želim vsem članom in članicam K. S. K. Jednote!

John Likovich, tajnik.

Naznanilo.

Uradno se naznanja, da si je naše društvo sv. Cirila in Metoda, št. 59, Eveleth, Minn., na svoji glavni letni seji izvolilo sledeči odbor:

Anton Zakrajšek, predsednik; Geo Brinc, podpredsednik; Frank Peterlin, tajnik; John Bajuk, zapisnikar; Anton Fritz, blagajnik; Joe Intihar, John Kuzma, Anton Nemanich, nadzorni odbor; Dr. Ed. Seguin, društveni zdravnik; Ahlin, Korče, Petek, Erjavac, zastavonoše; John Maček, maršal; V. Čampa, vratar.

Iz tega je torej razvidno, da so bili za leto 1926 vsi stari odborniki ponovno izvoljeni in sicer soglasno, edino za tajnika se ni določilo pravega časa, kajti predlog je bil stavljen, da mora ostati stari tajnik do smrti. Ker je pa gotovo bilo mnenje nekaterih članov, da bi mogoče le predolgo živel; in tajnikovo mnenje je pa bilo, da bi ga spravili mogoče v prezgodnji grob; zato je da se prav razume: velja to samo za leto 1926!

Vsemu članstvu želim srečno in uspešno Novo leto!

Frank Peterlin, tajnik.

Naznanilo.

Društvo sv. Lovrenca, št. 63, Cleveland (Newburg), O., je izvolilo v odbor za prihodnje leto 1926 sledeče uradnike:

Anton Globokar, predsednik; Andrej Slak, podpredsednik; Anton Kordan, tajnik; John Rogelj, drugi tajnik; John Šušteršič, pomožni tajnik; Joseph Pugelj, zapisnikar; Ignac Gođec, blagajnik; Joseph Miller, Joseph Kauc, Anton Zidar, nadzorniki; John Maver, zastavonoša; Frank Fink, vratar; John Maver in John Perko, zastopnika za Slovenski Narodni Dom.

Odbornikom in vsemu članstvu našega društva, ter vsemu članstvu K. S. K. Jednote voščim zdravo in veselo Novo leto!

Z bratskim pozdravom,
Anton Kordan, tajnik.

Društvo Marije Vnebovzete, št. 77, Forest City, Pa.

Naše društvo je imelo svojo redno in letno sejo dne 13. decembra, ter volitev društvenega odbora za leto 1926 kakor sledi:

Frank Matos, predsednik; Karol Zigon, podpredsednik; John Osolin, prvi tajnik; Valentin Svigelj, drugi tajnik; Viktor Lavriha, blagajnik; Matija Kamin, John Pungerehar, Anton Bokal, st., pregledovalci knjig; Josip Hervatin, maršal; Tomaž Petrovič, zastavonoša; John Kotar in Ignac Novak, I., redarja; Mike Hauptman, Martin Novak II., poslanca za Forest City; John Okoren II., za Browndale; Josip Peterlin za Vandling; Dr. C. R. Knapp, Dr. E. B. Costello, Dr. G. T. McGuire, društveni zdravniki.

Mesečne seje se vršijo vsako drugo nedeljo v mesecu dopoldne v dvorani slovenskega katoliškega pevskega društva Naprej, na 404 Main St.

Nadalje je bilo sklenjeno, da društvo opusti navadno letno veselico ali pa piknik za eno leto; to pa zato, ker v sedanjih novodobnih časih je z veselico dosti sitnosti, zaprek, mnogo stroškov, pa malo dobička; poleg tega pa še nekaj članstva delain zapravi denar, drugi so pa vsega prosti. Namesto veselice se je določilo posebno do-

klado v znesku \$3, katere se bo kolektalo od vseh članov: meseca julija, avgusta in septembra po en dolar vsaki mesec; na ta način bodo vsi člani jednako pripevali v društveno blagajno, kakor so tudi vsi opravičeni do enakih podpor, katere društvo plačuje.

Kakor sem že povedal na seji, isto ponavljam tudi tukaj: da od sedaj naprej bom pobiral assessment doma (v hiši) edino le v tednu med drugo in tretjo nedeljo v mesecu, nikakor pa prej in ne pozneje!

H koncu pozdravljam vse članstvo K. S. K. Jednote širom Amerike, želeč vam veselo in uspešno Novo leto 1926.

John Osolin, tajnik.

Društvo Friderik Baraga, št. 93, Chisholm, Minn.

Na glavni seji gorižnanečnega društva so bili izvoljeni za prihodnje leto sledeči uradniki: Frank Šetina, predsednik; Ignac Klančnik, podpredsednik; John Sterle, tajnik; John Žnidaršič, blagajnik; Ferdinand Rausel, zapisnikar; Josip Žužek ml., Stanko Bavec, John Komidar, nadzorniki; Anton Halc, zastavonoša; John Bavec ml., Frank Tekautz ml., Albin Žužek, banderonoše; Lovrenc Paskvan, maršal; Lovrenc Kováč, vatar.

Da se oživi kampanja za nove člane, se je na seji sklenilo, da naj vsak član pridobi enega novega člana, najsi bo že v odrasli ali mladinski oddelek. Ako se bo res vsak član zavzel, da dobi enega novega člana, potem bodo naše vrste hitro rastle. Res je, da so sedaj bolj slabe delayske razmere, vendar se še vedno dobi člane za naša društva. Bratje, sedaj na delo, potem bomo videli, kdo bo imel na seji dne 10. januarja novega člana. Za izgled naj nam bodo naše sestre društva sv. Ane, št. 156, ki so pridobile v prvih dneh kampanje 30 članic v odrasli oddelek, ter s tem naše društvo prekosile; zdaj se pa postavljajo, ker je društvo sv. Ane, št. 156 največje žensko slovensko društvo v Minnesoti. Glejmo, da se tudi mi potrudimo v tem oziru. V društvo se sprejema člane od 16. do 55. leta, v mladinski oddelek pa od 1. do 16. leta.

Ker je baš sedaj obrnjena pozornost K. S. K. Jednote na njeno rojstno deželo Minnesoto, izkazimo se vrednim te pozornosti, ter skupno delujmo za napredek našega društva Friderik Baraga, št. 93 K. S. K. Jednote in še za večjo K. S. K. Jednoto, da se bo število njene članstva v resnici dvignilo na 30.000.

Želim vsemu članstvu srečno in zdravo Novo leto!

John Sterle, tajnik.

Naznanilo.

Iz urada društva sv. Ane, št. 156, Chisholm, Minn., se tem potom uljudno naznanja, da so bile na glavni letni seji izvoljene sledeče odbornice:

Frances Pluth, predsednica; podpredsednica Frances Hren, Mary Champa, tajnica; Mary Pluth, podtajnica in zapisničarka; Karolina Baraga, blagajničarka; Mary Sušnik, bolnišnica obiskovalka; Mary Gersich, Frances Stonich, Mary Virant, nadzornice; Frances F. Funtek, zastavonosilka. Seje se vrše vsako prvo nedeljo v mesecu v Recreation Building, točno ob 2. popoldne.

Sosestrski pozdrav,
Mary Champa, tajnica.

Naznanilo.

Iz urada društva sv. Ane, št. 173, Milwaukee, Wis., se tem potom uljudno naznanja vsem članicam našega društva, da privedimo maskaradno veselico in sicer v soboto dne 9. januarja, 1926 v Harmonie dvorani. Ker je bilo sklenjeno na seji 20. decembra, da mora plačati vsaka članica eno vstopnico, ako pride na veselico ali ne, se bo vsaki članici računalo za vstopnico pri mesečnem assessmentu.

Sosestrski pozdrav,
Mary Champa, tajnica.

Naznanilo.

Iz urada društva sv. Ane, št. 173, Milwaukee, Wis., se tem potom uljudno naznanja vsem članicam našega društva, da privedimo maskaradno veselico in sicer v soboto dne 9. januarja, 1926 v Harmonie dvorani. Ker je bilo sklenjeno na seji 20. decembra, da mora plačati vsaka članica eno vstopnico, ako pride na veselico ali ne, se bo vsaki članici računalo za vstopnico pri mesečnem assessmentu.

mentu meseca januarja.

Novovoljeni odbor našega društva za leto 1926 je sledeči: Anna Spende, predsednica; Margaret Ritonia, podpredsednica; Mary Luksich, tajnica; Ivana Urankar, pomožna tajnica; Barbara Stukel, blagajničarka; Mary Pauc ml., Mary Franchich, Christine Rebernišek, nadzorni odbor. Seje se bodo vršile vsako prvo nedeljo v mesecu v dvorani cerkve sv. Janeza Evangelista v Milwaukee; torej se vrši prihodnja seja dne 3. januarja, 1926 ob 2. uri popoldne. Prošene ste vse članice, da se te seje zanesljivo vdeležite, ker na tej seji boste čule celoletno finančno poročilo, ter bodo tudi zapisežene nove odbornice za leto 1926.

Nadalje ste prošene članice, da greste kolikor mogoče novim odbornicam na roke, ter delujmo kolikor mogoče veliko v korist društva in Jednote, kakor tudi v korist in zadovoljstvo vseh članic, kajti le v ljubezni in složnosti je nam napredek zagotovljen.

Pri tej priliki tudi naznanjam, da bo dne 3. januarja, 1926 prevzela vse društvene posle nova tajnica sestra Mary Luksich, stanujoča na 397 Greenbush St., Milwaukee, Wis. V bodoče se obrnite v vseh društvenih zadevah na novo tajnico.

VABILO.

Kakor že zgoraj omenjeno, priredi društvo sv. Ane, št. 173 K. S. K. Jednote v Milwaukee, Wis., maskaradno veselico v korist društvenih blaginje v soboto, dne 9. januarja v Harmonie dvorani, vogal 1st St. in Mineral St. Zatorej najuljudneje vabimo vsa cenjena bratska društva in sicer: društvo sv. Janeza Evangelista, društvo sv. Jožefa, društvo Marije Pomoč Kristjanov, društvo Vijolca kakor tudi druga društva in posamezne rojake in rojkinje iz Milwaukee in okolice, da bi nas blagovolili kolikor mogoče v obitnem številu posetiti; na razpolago bo izborna godba in razna okrepčila; nagrad za maske je razpisanih v znesku \$50. Pričetek veselice ob 8. zvečer. Torej na svidenje goriomenjenega dne!

Sosestrski pozdrav,
Ivana Urankar, tajnica.

Iz urada društva sv. Martina, št. 178, Chicago, Ill.

Dne 13. decembra se je vršila zadnja, oziroma letna seja našega društva; bila je to jako važna seja, mirna in dobro obiskana. Vsa čast in hvala našim članom, ker se zavedajo prave bratske sloge; hvala jim tudi, ker so šli v tekočem letu tako lepo uradnikom na roke.

Novi odbor našega društva za prihodnje leto je sledeči:

Alojz Necemer, 1933 W. 22nd St., predsednik; John Turner, 2020 W. 23rd St., tajnik; Steve Zapič, 1904 W. 22nd St., blagajnik.

Dne 22. novembra smo privedli veselico, ki je jako lepo izpadla tudi v finančnem oziru. Iskrena hvala vsemu društvu, ki so kupila vstopnice, katere sem poslal tajnikom in tajnicam; zahvala jim izrekamo v imenu našega društva, pa tudi posameznim našim dobrim Slovincem, ki so se te priveditve tako velikim številu vdeležili in se z nami veselili. Se enkrat: Lepa vam hvala!

K sklepu pozdravljam vse cenjene čitatelje tega lista. Želim srečno Novo leto vsem glavnim odbornikom in članstvu K. S. K. Jednote, ter članstvu našega društva sv. Martina.

John Turner, tajnik.

Cleveland (Collinwood), O.

Na glavni seji društva sv. Jožefa, št. 169 K. S. K. Jednote, meseca decembra, 1925 je bilo pričakovano, da se je društvo v dočimnem letu potrojilo v številu članstva v dorastlem oddelku. Izrazilo se je tudi želja, da bi bilo nekaj izrednega, če se bi nam posrečilo članstvo potrojiti pri društvu še prihodnje leto,

namreč leta 1926.

Sicer smo takrat preračunali, da se bi nam to posrečilo take neumnosti; nekateri imajo, po preteku enega leta pa zopet vidimo, kaj se da vse doseči s poštenimi in skupnim delovanjem.

Posrečilo se je nam društvu zopet potrojiti. Pa ne samo to, ustanovilo se je v naši naselbini še novo žensko društvo. Takorekoč se je članstvo naše velike K. S. K. Jednote potrojilo v Collinwoodu, v dobi enega leta.

Kaj pa prihodnje leto? Ali smo zdaj že izvršili svojo dolžnost kot člani in članice K. S. K. Jednote in kot zavedni Slovinci in Slovenke, katoličani, v veliki collinwoodski naselbini? Ne in zopet ne! Zdaj, ko smo se toliko organizirali, se naše delo šele pričinja. Morda bo kdo rekel, da je to malo predrzno, kar bom tukaj zapisal. Jaz pa mislim, da ni. Če gremo tako skupno in vneto na delo kakor to leto, za leto 1926 si pa zapišimo v naš program, da si članstvo še enkrat potrojimo in si moramo priboriti Zlato kladivo; če so se prav v Jolietu zakleli, da ga ne dajo.

Dobro se zavedamo, da nas čaka hud boj, ako hočemo to doseči, ker tudi drugi ne bodo držali rok križem ter so tudi bolj močni in številni kakor mi. Pa vsega tega se ne smemo ustrašiti, temveč pojdemo vsi korajžno na delo in zmaga je nam zagotovljena! Saj na vse zadnje to ni tako težko delo, kakor bi mogoče kdo mislil. Zadnje leto in to leto smo članstvo potrojili, prihodnje leto pa še toliko ne bo potrebno. Stari pregovor pravi: da v tretje rado gre! Samo malo več kot podvojimo društvo in zmaga je naša! Če bi vsak član in članica pridobil samo po enega novega člana, pa jih bodo nekateri gotovo več.

Sobratje in sestre društva sv. Jožefa, št. 169 K. S. K. Jednote in drugih društev! Vsi na delo, pomagajmo pridobiti Jednoti toliko članstva, da bo število ob prihodnji konvenciji trideset (30) tisoč članov in članic v obeh oddelkih.

Prihodnje leto bo naše društvo obhajalo petletnico svojega obstanka, ali bi ne bilo lepo, če bi za to priliko priborili Zlato kladivo?

Končno naj še omenim, da bo na Silvestrov večer, 31. decembra priredilo društvo dvor Marije Pomagaj, št. 1640 C. O. F. v Slovenskem Domu na Holmes Ave. zelo zanimivo prireditev, heko posebno novost za Silvestrov večer. Prav uljudno se vabi društvo sv. Jožefa, št. 169 K. S. K. Jednote in društvo sv. Helene, št. 193 K. S. K. Jednote ter sploh vse Slovence in Slovenke iz bližnje okolice.

Anton M. Leskovec, ml.

West Park, O. — V "Prosveti," št. 288 se je zopet oglašil neki "kunšten" naprednjak in sicer brez podpisa; iz tega se razvidi, da je tudi cel "junak?!"

Svoj dopis je dal v kolono "Zarkomet," saj za drugim itak ne spada. Tam se oglašajo vsi ti isti, ki so sila napredni, kjer raztresajo svoje "prismodarije." Čudno le, da kaj takega piše glasilo organizacije, kot je S. N. P. Jednota, katero je opisal tajnik društva Delavec, št. 257 S. N. P. Jednote, da je ta organizacija največja kulturna ustanova na celnem svetu ??? (Sliši, mati Slovenija! Vse, kar je kulturnega, naj se gre solit tam v tvoji domovini! V resnici kulturni so samo na Lawn-dale Ave. v Chicagu!!!) Zivela kaka kulturna, kakoršno vrši Zarkomet! Bolj primerno ime za kolono Zarkometu bi bilo "Napredna prismodarija" ali "Kulturna zehna."

V tej koloni se skrivajo razni pisatci, ki si ne upajo s poštenim mnenom na dan. Pa kakšna kulturna imena imajo! "Strigel," "Zeha," "Ničla," "Gajla," "Laherna," "Kr." (morda krava?!), itd. Pa naj

kdo reče, če ni ta prismojnost v resnici napreden biev? Člani S. N. P. Jednote sami obsojajo take neumnosti; nekateri imajo celo neprilike radi tega. Ravno v isti številki "Prosvete" (288) apelira Mr. Prestrl na Zarkomet, naj posveti v glave gobeždačev, da ni on tak pisec iz Collinwooda. Umevno je, če je kdo količjak pameten, ne bo pisal takih prismodarij, kakoršne je najti v Zarkometovi koloni.

Naš West Park dela izjemo; "Strigel" ravno ni. V nekem takem dopisu (poročilo o plesu v naši cerkveni dvorani) se je podpisal "Kr." Najbrž bo to v okrajšani obliki pomenilo nekoga rožgato žival, kakor sem že omenil? Lepa zbirka: Striglj, gajlje in krave! Drugič se je podpisal "Resnicoljub." To pa to! Njemu je do resnice, kot psu do česna! Kdor mi ne veruje, naj prebere njegov dopis, pa bo videl to prismodo Resnicoljuba. Tretji pot se je pa podpisal kot "Član društva Delavec S. N. P. J." pa če se ne motim, bo to vse ena in ista oseba; malo se "preongavi" suknjič in drug klobuk, pa izgleda drug človek; v resnici pa je eden in isti.

Torej "Član društva Delavec," to bo pa resnica, kajti težko da bi se pri kakem drugem društvu tu v West Parku dobilo tako prismodo; pravzaprav naduteža, ki kar celo društvo obsodi za praznoglavce. Kaj takega zamore napisati samo kak nadutež, ki misli, da ima le on vso modrost v zakupu, vsi drugi so pa ničla?! Dobro, dobro, to si zapomnimo. S tem pa nikakor nočem žaliti društva Delavec, št. 257 S. N. P. Jednote, kajti vem, da je tudi tam dosti zavednih in poštenih članov in članic, ki zaslužijo priznanje, ne glede kakega prepričanja so. Tako okosrčni mi nečemo biti do njih kot je oni vrtoglavi nadutež napram našemu društvu; saj imajo člani onega društva radi takih pisatcev same neprilike; svoječasnno so hoteli člani društva Delavec izslediti takega pisca, pa se jim je skril v luknjo kot jazbec.

Torej oni mazač piše, kako Tone in Majk sejeta kulturo; kako je pogrebnik vse opljuval na veselici "nekega" katoliškega društva. Naše društvo Presvetega Srca Jezusovega je priredilo dramatično predstavo, kakoršne, oziroma nikakoršne naprednjaki v West Parku sedaj še nikdar niso priredili. Imeli smo pa res, tudi govore na programu, kar gotovim naprednjakom ni bilo všeč; pa so zakričali, da je pogrebnik vse opljuval. Naj bo povedano, da pljujejo naprednjaki sami in sicer prav očikano.

Pomislite malo nazaj; par tednov prej je bil v "Prosveti" v Zarkometu priobčen dopis iz West Parka pod imenom "Resnicoljub;" on je v resnici pljuval. Če se jim je zdelo kaj preveč, naj pripišejo to Resnicoljubu. Tu sam sebe smeši. Je li to kultura, ko gre kvasit o papčevih žegnih, o Tonetu in zelenem pticu? Zatem se pa jezi na urednika našega "Glasila." Ni jim po volji, ker je slednji trdil, da je baš naše društvo Presvetega Srca Jezusovega, št. 172 K. S. K. Jednote zdaj največje društvo v West Parku po številu članstva. Nato odgovarja "Delavec" ... največje po številu praznih glavic. Da je urednik "Glasila" to zapisal, sem temu jaz kriv; jaz sem to najprvo trdil in napisal in pri tem tudi še ostanim do danes, dne 12. decembra, 1925. Naše društvo je sedaj največje v tej naselbini; kdor hoče dokazov s številkami, so mu na razpolago, in to uradno; enako mora storiti tudi nasprotno društvo. Torej, korajž!

Da pa ne bo pisec Zarkometu in drugi mlili, da je to le naša baharija, povem, da ne, pač pa le naš odgovor, ki vam ga že več časa dolgujem.

Meseca junija, 1923 je nek tukajšnji rojak (napreden seveda), napadel mene v "Enakopravnosti." Vsebine tega dopisa danes ne bom omenjal; lahko pa o priliki; tudi danes ne povem njegovega imena; na zahtevo pa vsak čas. Citatelji so morda že pozabili, morda je to pozabil tudi oni dopisnik sam? Jaz one stvari še nisem pozabil. To je bil prvi osebni napad v listu od strani naprednjakov; bodo vsaj vedeli, kdaj je ravno začel z napadi. Koncem onega dopisa je omenila dotična oseba, da je več društev na West Parku, toda baš društvo Delavec, št. 257 S. N. P. Jednote pa je najboljši?

Od naše strani ni še nihče kritiziral, še manj pa zasramoval glavne uradnike naše S. N. P. Jednote, ne osebno in ne v listih; članstvo našega društva se je v vseh ozirih zadržalo gentlemansko. Enkrat ste imeli Mr. Somraka za glavnega uradnika vaše Jednote. Razgreti plesalci niso mirovali, tako je moral Mr. Križmančič kričati: "Mir, posluš." Mi smo se zadržali mirno, a vaši? Hrum in šum, toda njih ni nikdo kritiziral.

Zopet pri drugi priliki, ko ste imeli v svoji sredi Mr. V. Cankarja, pa ni nihče pisaril, kaj o tem. In vi? Le par takih prenapetev, pa se hvalite s kulturo in naprednostjo? Je li to kultura. Naj vrag pobere tako vrsto kulture in izobrazbo; rekel bi vam: moderni divjaki, ne pa izobraženci. Prav je, da "Prosveta" nima bogve kakšnega kredita med Slovinci in da naša Jednota ni požrla še vseh organizacij.

To sem napisal, ker ste napadli naše društvo in vam povem, da bom še, če bo treba. Vse to naj člani društva Delavec pripišejo tem, ki nas napadajo, ne pa nam; mi se moramo braniti.

Josip Grdina, tajnik

dr. Presv. Srca Jezusovega, št. 172, K. S. K. Jednote.

Pasji pregovor.

Oče pelje svojega sina v Ljubljano v šolo. Spotoma mu daje različne nauke, kako se mora vesti v mestu. Naj uboga svojo gospodinj in svoje profesorje. Nazadnje, ko sta bila že na Dolenjski cesti, prvi oče: "Se to ti moram povedati. Psi, ki lajajo, ne grizejo."

Komaj je oče to izpregovoril, prilajata iz neke veže dva zelo velika psa. Oče si ne pomišlja dolgo in zbeži v nasprotno vežo, sin pa za njim. Ko se je lajanje poleglo, stopita oče in sin zopet na cesto.

Sin: "Oče, zakaj pa ste zbežali, saj ste vendar rekli, da psi, ki lajajo, ne grizejo."

Oče: "Janez, rekel sem, se veda; toda to je le pregovor in kaj jaz vem, če psi tudi poznajo pregovore!"

Zdravi organi — najboljši noveletni sklep.

Zdravi organi odbijajo napade kali bolezni. Baš sedaj, v zimskem času, ljudje preveč jedo, se premalo gibljejo, kar povzroča neizogibne posledice: zabasano črevesje ali zaprtje, ne prebava in vse druge bolezni, nastale vsled želodčnega nereda, na primer glavobol, nervoznost, splošna utrujenost itd. Zdaj na pragu Novega leta naredite trden sklep, da boste vedno pazili na čiščenje svojega želodca in črevesja. Trinerjevo grenko vino vam bo pomagalo; za to res ni boljšega zdravila. "Minneapolis, Minn., 5. decembra, 1925. Vaše izborno grenko vino je zelo priporočljivo za želodčne neprilike in zabasano." Vprašajte vašega lekarnarja, če ima v zalogi še druga Trinerjeva zdravila, na primer Trinerjev olajševalec kašlja (Triner's Cough Sedative), Trinerjeve tablete zoper prehlad (Triner's Cold Tablets), Trinerjev Liniment. Pišite po cenik vseh zdravil na: Joseph Triner Co., Chicago, Ill. Srečno Novo leto! (Adv.)

Moje potovanje po Minnesoti.

Piše Josip Zalar,

glavni tajnik K. S. K. Jednote

Naselbina sv. Stefana (Brooklyn), Minn., kakor spričuje zgodovina, je najstarejša slovenska farmerska naselbina v Ameriki. Prvi Slovenci so se naselili v tamošnjem kraju leta 1866. Od onega časa dalje se je naselilo vedno več slovenskih družin, tako da šteje danes ta naselbina nekaj nad 60 slovenskih družin.

Leta 1871 so si naši tamošnji rojaki postavili svojo cerkev, napravljeno iz hlodov, brez zvonika in brez zakristije. Prvi slovenski duhovnik, ki je obiskoval tamošnje Slovence, je bil pokojni Msgr. Buh. Pozneje so obiskovali tamošnje naše rojake tudi č. gg. duhovniki, sedaj že pokojni: J. Pavlin, P. Severin, P. Roman, P. Vincent in P. Ciril.

Prvi stalni župnik je bil pokojni Rev. Tomažin, za pokojnim Rev. Tomažin-om je prevzel župnijo v oskrb pokojni Rev. Mihael Tušek in za tem pokojni Rev. Josip Knafelc. Od leta 1901 župnikuje tamkaj č. g. Father John Trobec, nečak pokojnega škofa Trobeca.

Sedanji g. župnik Rev. Trobec kot dolgoletni član K. S. K. Jednote, kot njen dober prijatelj in trden, zvest narodnjak, je priporočil tamošnjim našim rojakom Slovincem in Slovincem, da ustanovijo društvo in isto priključijo k naši Jednoti. Dne 20. septembra, 1925 se je zbralo skupaj lepo število rojakov, ki so s pomočjo č. g. Trobeca ustanovili društvo sv. Stefana, ki je bilo sprejeto v Jednoto dne 24. septembra, 1925, pod št. 197.

Ker je bila želja Father Trobeca in članstva novoustanovljenega društva sv. Stefana, da jih obišče kateri izmed glavnih odborov in Jednote, da ustoliči novo izvoljeni društveni odbor, ter pojasni članstvu in rojakom stališče K. S. K. Jednote, zato je brat glavni predsednik v ta namen pooblastil brata drugega podpredsednika Antona Skubic, brata nadzornika Martina Shukle-ta in mene nižje podpisane-ga. Zborovanje je bilo določeno na 5. decembra zvečer. Ker se podpredsednik brat Anton Skubic zborovanja vsled zadržkov ni mogel vdeležiti, sva obiskala naše rojake v prvi in najstarejši slovenski farmerski naselbini brat Shukle in jaz.

Brat Shukle, kot dolgoleten Minnesotčan, ki pozna hudomušno zimsko vreme, je prišel k sv. Stefanu gorko oblečen in proti hudi zimi dobro zavaran. Drugega pa se je godilo z menoj. V Illinoisu ne poznamo tako hude zime, kakor jo poznajo Minnesotčanje. Zato se tudi gorko ne oblačimo, kakor se v Minnesoti. Poleg tega pa tudi, ko sem odpotoval iz Joliet, nismo imeli še nič snega in tako sem mislil, da ga tudi v Minnesoti ni. Pri tem sem se pa prav pošteno zmotil, zaradi tega sem pa nekaj doživel, kar ne bom nikdar pozabil. Za vselej si bom zapomnil, kako naj se človek obleče, kadar potuje iz Floride v ledeno Alasko. Potovanje v Minnesoto me je toliko izučilo, da sem za eno dobro skušnjo bogatejši.

Dne 4. decembra popoldne sem se podal po Rock Island železnici proti Rice, Minn. Vreme je bilo nadvse ugodno, ko naš "lukamatija" zapiska in prične z vso naglico puhati proti namenjenemu cilju. Vse je šlo lepo in gladko, dokler ne dospemo v Waterloo, Ia., okrog ene ure zjutraj. V Waterloo, Ia., se naš "lukamatija" ustavi. Prišel je kukati in kukati, tako da je večino potnikov zbudil iz sladkega spanja. Nekoliko časa se je vlak pričel pomikati po rakovi šegi "nazaj," nakar "lukamatija" zopet "cukne" in se z vso silo zapodi naprej, toda brez uspeha. Nismo šli daleč, ko smo se zopet ustavili. Zopet se prične rakovo pot nazaj

in zatem zopet naprej. Ko se je to le večkrat ponovilo, sem postal nekoliko nevoljen. Pogledam skozi okno, da bi se prepričal, kaj je vzrok vsemu nemarnemu "cukanju," nakar sem videl, da smo v tako visokem snegu, da ga tudi naš "lukamatija" ni bil kos preskočiti. Še parkrat gremo nekoliko nazaj in zopet naprej, nakar oblačimo v snegu. Kaj bo pa sedaj? Na enkrat so pričeli razni delavci prihajati z lopatami in pričeli razmetavati sneg. Vzele je cele štiri ure, predno smo zamogli zopet našo pot nadaljevati. Naš "lukamatija" se je v štirih urah toliko oddalnil, da je pričel zopet počasi pihati proti St. Paulu, Minn. V St. Paul pridemo s peturno zamudo.

Neprijetna zamuda je moj načrt docela prekrizala. Računal sem, da ako pridem pravočasno v St. Paul, to je ob 7. uri zjutraj, imam priliko ob 8:30 popoldne se odpeljati po Northern Pacific železnici proti Rice, Minn., tako da bi bil na mestu pri sv. Stefanu že lahko opoldne. Namesto pa, da sem bil ob tem času pri sv. Stefanu, sem bil šele v St. Paul.

Na postaji vprašam, kdaj gre prvi vlak proti mojemu namenjenemu cilju. V svoje začudenje sem izvedel, da ne morem vlaka dobiti prej, kakor še le po šesti uri zvečer, in da vlak dospe v Rice, ako gre vse v redu ob 9. uri in 16 minut zvečer. Uvidel sem, ako počakam ta vlak, bom prišel k sv. Stefanu šele ob 10. zvečer. Ker je bila pa seja sklicana za 7:30, zato sem videl, če počakam vlak, pridem na sejo prepozno. Kaj mi je preostalo? Vzel sem "bus" in se peljal v Minneapolis. V Minneapolisu vzamem vožnji listek do St. Clouda, ter se tako furam zopet z "busom" dalje. Kdaj smo prišli v St. Cloud, Minn., ne vem, kajti naš sofer ni imena mesta klical, ko smo prišli v omenjeno mesto. Ker sem imel vožnji listek plačan samo do St. Clouda, sem si mislil, ko pridem v St. Cloud, Minn., bo sofer odprl vrata pa rekel: "Do tukaj in ne dalje." Tako sem čakal in čakal, kdaj bo naš sofer zaklical "Austei-gen." Nič, "bus" drči dalje in dalje z vso naglico; sofer pa se ne zmeni ne za mene in ne za katerega drugega potnika. Ko je bilo že pozno proti večeru in se je pričelo mračiti, vprašam enega izmed potnikov, koliko milj imamo še do St. Clouda. Moj sopotnik me začudeno pogleda in pravi:

"Fant, mesto St. Cloud, Minn. je že 12 milj za nami."

Lep spak, sem si mislil, kakor se vidi, ne bom danes pri sv. Stefanu, to pa še posebno, ker smo se furali ravno v nasprotno stran. Premišljeval sem, kaj bi storil. Povprašam zopet mojega sopotnika, koliko daleč je do prve postaje. Bilo je tri milje, kot mi je odgovoril sopotnik. Ko pridemo do prve postaje, izstopim in vprašam, kdaj gre prvi "bus" proti St. Cloudu. Okrog sedme ure, se oglasi odgovor. Ta je pa lepa, sem si mislil. Ako počakam "bus" bom prišel k sv. Stefanu, ko bo zborovanje že končano. Nisem dolgo premišljeval, marveč pobegem "kuferček" in hajd v "garažo," če mogoče dobiti kakšen "taxi." Zopet smola. Ko vprašam v garaži, če bi me mogel dobiti človeka, ki bi me tako "Tineto v lizi" odpeljal v St. Cloud, sem dobil odgovor: "Nimamo časa."

Grem v drugo garažo, nakar se me usmili neki Finec ter mi obljubi, da me bo peljal nazaj v St. Cloud. Ko "liziko" napojim in namaže, zagradi veliko lopato in jo vrže med prednji in zadnji sedež. Obleče se v velik kožuhi in mi naznani, da je vse gotovo za odhod. Jaz se vse- med poleg njega in tako sva drčala proti St. Cloudu.

Med potje sem spoznal kakšno je Minnesotska burja. Pihalo in brilo je tako, da sem se

bal, da bo naju ta preklicana burja kar po zraku prenesla k sv. Stefanu.

Napol zmrmnjen posežem z roko med prvi in zadnji sedež, misleč si, da bom dobil kako plahto, da bi si zavil noge. Namesto plahte pa zagrabim za lopato. Kaj za vruga ta človek vozi s seboj lopato, sem si mislil. Voziti se v taki zimi in s tako "lizo," skozi katero je pihala burja, kakor skozi rešeto, bi moral imeti kakšno gorko odejo, da bi si človek zavil vsaj noge, ne pa lopato. Z lopato si ne morem ogreti nog. Ko sem premišljeval, zakaj vozijo avtomobilisti v Minnesoti seboj lopate namesto kake gorke plahte, pridemo v St. Cloud.

Tukaj zopet vidim, da je bila od zadržaj na avtomobilu privezana lopata. Čudil sem se, kaj to pomeni, toda ker se mi je mudilo dalje, nisem hotel časa tritati, da bi poizvedel, zakaj vozi skoraj vsaki avtomobilist lopato seboj.

V St. Cloudu pokličem Father Trobeca na telefon in naznam, da se iz St. Clouda pravi sv. Stefanu odpeljem z taxi ali kako "lizo." In res vprašam nekega mladega soferja, ako zna kje je občina in župnija sv. Stefana. Fant mi odgovori, da zna in da je od St. Clouda do tam kakih 14 milj. Pripravljen je bil peljati me do namenjenega cilja. Dogovorim se zaradi plačila, nakar se pričneva voziti po mestu. Kar naenkrat sofer ustavi in pravi, da mora javiti gospodarju, kam me pelje. Ko se vrne, vidim, da nese seboj zopet veliko lopato. Zopet lopato, kaj spaka, da ti ljudje toliko verujejo v lopate, sem si mislil, vendar pa rekel nisem ničesar. Moj glavni namen je bil priti ob pravem času na mesto.

Ko prideva vun iz mesta, sem soferju omenil, da se mi zelo mudi, da naj hitro vozi. In res dečko me je ubogal. Vozil je kolikor hitro je mogel in kolikor so "lizina" pljuča dovolile. Ko se peljeva po glavni cesti kakih enajst milj, se ustaviva pri neke farmarju, nakar sofer vpraša, koliko daleč je še do stranske poti, ki pelje proti sv. Stefanu. "Prva stranska pot na levo," odgovori farmar. Zopet se peljeva naprej, nakar prideva do stranske ceste, kjer je označeno: "2½ miles to St. Stephen." Hvala Bogu, v nekaj minutah, pa bom na mestu, sem si mislil. Sofer zavije z "liziko" na stransko pot, toda nista šla daleč. Dobre pol milje od glavne ceste je "lizika" odkimala, da noče dalje. Obstala je v zametih. Takoj sem spoznal, čemu ima vsaki sofer lopato s seboj. Kakor hitro je naša "lizi" obšla v snegu, sofer zagradi lopato in prične razmetavati sneg in pripravljati gladko pot za utrjeno "lizo." Ko je bila cesta po soferjevem mnenju dovolj gladko pripravljena, pomakne se "liza" zopet za nekaj metrov, nakar obliči v visokem snegu. Zopet je sofer pograbil lopato in kakor sprva, tako tudi sedaj pričel razmetavati sneg. Tako je šlo skoraj eno uro. Ko sem videl, da je sofer že ves utrujen in upehan, sem jaz vzel lopato in pričel do kolena visok sneg razmetavati. Pri tem sem si mislil: "V divnih coloradskih hribih si se proti lastni želji v ledeno mrzli vodi kopal, v divni Minnesoti moraš pa sneg kidati." To so dobri časi, ki jih glavni uradniki Jednote živjajo. Ko sem nekaj snega odstranil, se "liza" zopet pomakne za nekaj metrov, nakar obliči v takem kraju, da mi je sofer omenil, da mu je nemogoče dalje. Kaj sedaj? Takoj sem se spomnil na pokojnega Msgr. Buha in druge slovenske misijonarje, misleč si, "dokler so ti možje hodili peš po teh krajih in to v onih časih, ko še ni bilo nobene ceste, ker je bilo vse zaraščeno, pusto in divje, zakaj bi ne mogel hoditi tudi jaz?" Takoj vprašam soferja, ako je pri volji peš z menoj nadaljevati

pot. Sofer me nekoliko začudeno pogleda in pravi: "Are you game?" Ako si ti pripravljen hoditi, jaz sem tudi. Rečeno, storjeno. Ko gaziava do kolena visok sneg, sem čutil, da so mi čizmi postali popolnoma trdi, zmrmnjeni. Kakšne pa so bile noge in posebno še, ko sem imel tanke svilnate nogavice, čutim še danes.

Ko sva hodila približno eno miljo daleč, se vstaviva pri prvi farmerski hiši. Moj sofer je na vsak način želel obvestiti svojega gospodarja v kaknem položaju se nahaja "liza." Istočasno pa je hotel naprositi farmarja, da bi mu "lizo" s konji potegnil iz neljubega položaja. Ko stopiva v hišo, sem spoznal, da sem pri slovenski družini, namreč pri Mr. Andrew Kapusu. Rojak Kapus me je potem v njegovem avtomobilu peljal do Father Trobeca k sv. Stefanu.

(Dalje prihodnjic)

Iz potnega zapiska.

Bilo je dne 4. decembra, 1925, ko sem se napotil proti najstarejši slovenski farmerski naselbini, Sv. Stefana (St. Stephen, P. O. Rice), Minnesota. Dež je bil iz neba, ko sem zapustil dom; a ni bilo dolgo, ko se burja začne igrati in dež se je spremenil v sneg. "Da," mislil sem si, "to bo pa lepo potovanje!" Nisem se varal. Snežilo je vedno bolj in pa močan veter je nosil sneg na kupe; ponekod so bili snežni zameti po tri čevlje visoki.

Toda vse to me ni še ustrašilo; menil sem: saj sem vendar iz Minnesote doma; skrbelo me je bolj za mojega sokolega, brata Josip Zalarja, glavnega tajnika K. S. K. Jednote; in nisem se varal. Pričakoval sem ga, da pride v Rice, Minn., v vlakom opoldne; toda ni ga bilo; prisopihal je šele ob 7:30 zvečer. Ko se malo oddahne, prične pripovedovati svoj doživljaj nekako takole:

"Čudil sem se, ko sem videl pri vsakem avtomobilu v Minnesoti lopato privezано; toda to sem zvedel kmalu. Ko sem prišel pred več leti iz stare domovine v Forest City, Pa., sem ondi premog kopal; a danes sem moral pa z lopato sneg kidati v vaši sibirski Minnesoti." Seveda sem se mu hudomušno nasmehnil in ga potolažil. Povedal sem mu tudi svoje dogodke na potovanju iz Eveleth-a semkaj. Brat Zalar me je radovedno poslušal, pristavši, da pride vse v zapisnik.

Ko sem dospel v Rice, Minn., me je že čakal moj nekdanji sosed, Mr. Jakob Rupar s svojim "Fordom," da me popelje k sv. Stefanu. Burja in sneg sta se vedno bolj v plesu skušala, čeravno je bil šele začetek adventa; midva z Mr. Ruparjem pa jima nasproti gor proti slovenski cerkvi in župnišču. Do tam je bilo še "all right"; toda dospesva na cilj, sva morala pa skozi okno lezti (Opomba: pa ne čez okno v župnišču in zopet vem, kajti tam imajo močna, zaprta vrata), ampak lezla sva skozi okno Fordovega avtomobila; ker sva zlomila kljuko pri vratih, sva morala okno odpreti, če ne bi še sedaj sedela v oni "Tin Lizzie." Morada mislite cenjeni čitatelji, da je bila to le šala, toda bila je gola resnica.

Povodom mojega obiska se lepo zahvaljujem za prijazen sprejem in postrežbo častitemu g. župniku Rev. John Trobec-u, družini Mr. in Mrs. Jakob Rupar, kakor tudi Mr. Frank Trobec-u in njegovemu sinu, ki me je brezplačno peljal z avtomobilom v St. Cloud, Minn., kakor tudi vsem faranom cerkve sv. Stefana in članom ter članicam društva sv. Stefana, št. 197, K. S. K. Jednote ter vam kličem: Bog vam povrni!

Rečem pa še eno: Ako bi vse slovenske župnije v Ameriki imele take farane, kakor jih imajo Rev. John Trobec pri sv. Stefanu, potem bi ne bilo prepirov in strankarstva po raznih

slovenskih naselbinah, kakor jih žalihog imamo drugod. Tam so vsi ene misli in ene ideje v slogi z gospodom župnikom.

Od sv. Stefana sva se z Mr. Zalarjem podala na Iron Range; obiskala sva naselbine: Aurora, Gilbert, Chisholm, Ely, Eveleth, Hibbing in Virginia. Bila sva namreč na agitacijskem potovanju; uspeh je bil vkljub slabim delavskim razmeram povoljen. Brat Zalar ima originalni zapisnik in bo gotovo kaj več o tej stvari poročal. Prihodnjic opišem potovanje po našem železnem okrožju.

Vsem znancem, katere sem obiskal, kakor tudi ostalim želim srečno Novo leto!

Ostajam vam udani
Martin Shukle, III. nadzornik
K. S. K. J., Eveleth, Minn.

BOJ ZA OBSTANEK

Svoboda — Mihator.

(Konec.)

"Kakor hitro bo kako mesto prazno," sem rekel, "vam sporočim. Ne bom pozabil, zagotavljam vas. Tudi jaz sem živel v veliki revščini in vem, kaj se pravi, priboriti si kako mesto." Hotel sem končati ta mučni pogovor in vso to neprijetno zadevo in nisem želel, biti Fižolčkov zaveznik; obenem sem hotel dati pomilovanja vrednemu nekoliko upanja.

"Hvala lepa, vaša milost," je rekel odkritosrečno in je vstal. "Tudi jaz sem vstal in rekel, stisniviš mu roko: 'Ne zgubite poguma, dragi prijatelj. Upanje je vse, verujte mi. Prišli bodo tudi za vas boljši časi in vi boste zopet veseli in srečni. Z Bogom!'"

"Prilomil se je globoko in se priporočil, med tem, ko je nekaj šepetal in prosil za posredovanje je pri mojem namišljenem stricu. Obljubljal sem mu ponovno svojo pomoč in spremil do vrat. Po vstopnicah je stopal palogama, kakor navadno hodijo jetiche. Zdal pa zdaj se ustavi in vsrkaval zrak. 'Tvoje zdravje je slabo,' sem si mislil in postal na vratih tako dolgo, dokler niso izzveneli zadnji njegovi koraki. Obšla so me čudne misli in morilo me je otožno občutje. Zaman sem se proti temu boril. Pomiloval sem tega ubogega človeka, ne da bi mu mogel pomagati. Ko sem se povrnil h kosilu, nisem mogel dalje jesti. Tisto otožno občutje me je kar vklenilo — neprestano sem zrl pred seboj blede in prestrašen obraz nesrečnega jeticnega. Prav nič nisem slutil in tudi nisem mogel uganiti, kaj neki je name-raval Fižolčec s tem pomilovanjem vrednim človekom.

"Popoldne mi je bilo vse jasno. Ko je stopil Fižolčec v urad in me zagledal pri pisalni mizi, mi je že pri vratih namignil, da ima nekaj v roki. Vendar nisem razumel, kaj da ima. Ko se mi je približal, mi je začepetal:

"No, ali si kaj dobil?"

"Jaz? Kaj neki?" sem se čudil.

"Od tega človeka?"

"Zakaj pa?"

"Pustil sem ga pri tebi. Ali me nisi razumel?"

"Ali naj je to dovtip?" sem vprašal kratko.

"Ali si kar tako odpustil," je zakričal, smeje se.

"Stresel sem se, Fižolček, načrt sem razumel. 'No, jaz te ne razumem,' sem menil. Tada se mi je Fižolček približal in rekel:

"Meni je dal petico."

"Pomilovanja vreden človek!" mi je ušlo preko tresočih se ustnic.

To surovo, pa deloma pravo načelo, ki je v navedenem slučaju slabo služilo, me je zabeležilo in tisti dan nisem s Fižolčkom nobene besede več izpregovoril. Nisem bil nanj hud, toda zatopljen sem bil v čudna, nejasna razmišljanja, v čudne sanje in misli, ki jih res nisem razumel. Čudil sem se, da nisem prišel do nobenega gotovega stališča, da nisem v svoji notranjosti našel tega, kar imenujemo značaj. Trpel sem, toda moje trpljenje, čeravno je prihajalo iz globočine, ni bilo nikakem razmerju z mojo voljo in mojim dejanjem. Fižolčka nisem mogel sovražiti, Imel sem tudi zanj razumevanje in olajševalne razloge. Bil sem razburjen in v istem trenutku se mi je zazdelo, da je to tudi malenkost. Eno je pobilo drugo. Gnev, ki se je bil polotil mojega srca, je ginil, ko sem začel razmišljati. Vendar sem bil zelo razburjen. Postava onega nesrečnega je neprestano stala pred menoj in zdelo se mi je neodpustljivo, kako je mogel Fižolček za svoje posredovanje zahtevati petico. Videl sem tresoč se roko, ki je dala Fižolčku mali papirček, videl sem bolnega moža, ki je morebiti zaradi tega stroška prišel v popolno bedo.

"Drugi dan ni imel Fižolček nič več od petice. Kdo bi se temu čudil? Petico je zapil. Meni je neprestano očital, da sem omejen norec, ker sem tako poceni odslovil onega norca. Čez nekaj dni sva pozabila na ta dogodek in iz mojih misli je izginila bolnikova predstava. Potem sem enkrat o njem sanjal, preproste, vendar čudne sanje. Tisti bolehlavi revež je pri večerji sedel meni nasproti in zvečil skatljice za žveplenke. V vsaki je bil kšček rožiča, ki ga je drobil med zobmi. Po tistih sanjah sem zopet nekaj časa nanj mislil, končno pa je njegova podoba popolnoma poblede. Menil sem, da je že dobil kako mesto in se nisem več brigal zanj.

"Toda zagledal sem ga nepričakovano. Nekega dne, bilo je okrog poldne, smo kakor po navadi, odhajali iz urada. Že pri glavnih vratih sem opazil, da se naslanja na zidino steno. Sramoval sem se, srečati ga, zato sem postal v hiši. Fižolček pa je stopil hladno ven, in ne da bi čakal na nagovor ubogega reveža, se je obrnil in mahaje z roko zaklical:

"Ni nobenega prostega mesta!"

"Nesrečnej je obledel, ne da bi mogel kako besedo izpregovoriti. Fižolček je šel dalje, jaz pa sem zardel in noge so se mi stresle. To je bil ledeno mrzel nastop in meni je skoro slabo postalo. Nisem pa imel pojma, da bi ven stopil in tolažil reveža. Toda opazil sem, da ga je Fižolčkov trdi odgovor razdražil.

"Saj sem vam vendar plačal," je zaklical parkrat za njim. 'Saj sem vam plačal!'

"Fižolčka je to dražilo, že na njegovih kretnjah je bilo brati, da ga popada jeza. Postal je, pomislil in se vrnil k nesrečnejžu.

"Vedel sem za eno mesto za vas! Da!" je govoril s povdarkom, toda hladno. 'Vedel sem za eno mesto! Nekaj se je bilo našlo! Saj ste me kraljevsko plačali!'

"Na njegovem obrazu sem bral, da se je hotel maščevati nad ubogim revežem zaradi tistih par besedic.

"Jaz sem torej vedel za eno mesto!" je zagotavljal Fižolček ponovno.

"V očeh nesrečnega je veselo zazarelo.

"Ali hočete dobiti mesto pri poulični železnici?" je vprašal Fižolček prav tako trdo kakor prej.

"Kjerkoli, milostni gospod!" je rekel nagovorjeni zaupno.

"Kjerkoli. Dobro. Menim, da ste za to sposobni!"

"Pridete h konjem poulične železnice?" je odgovoril Fižolček in hotel odhajati.

"H konjem!" je jecjal prebledeli mož.

"Niti s to službo niste zadovoljni? Potem vam ne morem pomagati!"

"To je govoril trdo, grozno, strašno. Nesrečnej je zatrepel, se opotekel in stresel ga je nenavadno kašelj. Fižolček pa se je smehljaje odstranil. Jaz sem prav razločno čutil, kako je moje srce bilo. Ubogi mož se je opotekal med brezsrčnimi, po dobičku blastečimi ljudmi in izginil po dolgi, obljubljeni cesti. Izginil je med množico in najbrž za vedno izginil. Fižolček mu je danes sledil. In, gospoda moja, ker je tudi on tako umrl, zdaj tisti dogodek drugače presojam. Nekaj strašnega je na njem. Mislite si, da se obsojenec samega sebe tik pred obsodbo smatra za norca. Kdo ve, ali ni bil v tistem trenutku bolj pomilovanja vreden Fižolček in ni li bila njegova bolj večja?"

Se dolgo smo govorili o njem. Pogovor je zaključil Kratochvil z besedami:

"No, ja, sicer pa je bil kakor otrok, bile so ga same solze in sočutje! Toda za petico je dal vse, srce in čustvo! Za petico bi bil šel še v smrt!"

Sin opice.

Oče in sin, oba po poklicu zdravnika, se spreta. Sin zagovarja Darwinovo teorijo, po kateri naj bi bil človek oddaljeni potomec opice. Oče zastopa nesprotno stališče, češ, da je Darwinova teorija po najnovejših znanstvenih raziskovanj popolnoma ovržena, vendar za si nove trditve ne more najti temeljnih protidokazov. Končno se oče silovito razburi in zabrusi sinu v obraz: "No, zavoljo mene si ti lahko sin opice, jaz pa nisem."

Bordenovo Eagle Mleko ni nova hrana za otroke. Matere ga uporabljajo že nad sedem in šestdeset let.

Matere, ki so bile same vzrejene z Bordenovim Eagle Mlekom, hranijo danes z njim svoje otroke.

Če pošljete ta oglas The Borden Company, Borden Building, New York, vam bodo povedali v vašem jeziku, kako je treba hraniti vašega otroka z Eagle Mlekom.

Dept. 2

"GLASILO K. S. K. JEDNOTE"

Izhaja vsako sredo

Lastnina Kranjsko-Slovenske Katoliške Jednote v Združenih državah Ameriki.

6117 St. Clair Ave. Uredništvo in upravljanje: CLEVELAND, OHIO.
Telefon: Randolph 3012.

Naročnina: \$0.84
Za članstvo \$1.00
Za prenos \$0.00

OFFICIAL ORGAN
of the
GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION
of the
UNITED STATES OF AMERICA
Maintained by and in the interest of the Order.
Issued every Wednesday.

OFFICE: 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO.
Telephone: Randolph 3012.

OB ZAKLJUČKU XI. LETNIKA "GLASILA."

LEP NAPREDEK K. S. K. JEDNOTE.

Današnja izdaja "Glasila" nosi na prvi strani zaključno številko (53) enajstega letnika. Naj bo uredniku dovoljeno, da napiše tem povodom nekaj vrstic, osobito vsled tega, ker opraviča ta posel že neprestano celih enajst let, in ker se mu zdi umestno ob zaključku tekočega leta podati nekoliko točk, kako smo z našo Jednoto od 1. januarja do 1. decembra, 1925 napredovali.

Celotno poročilo o napredku (za vseh 12. mesecev) bo objavil sobrat glavni tajnik, ko bodo vsi računi in vse poslovanje za leto 1925 zaključeno.

Naša K. S. K. Jednota bo obhajala dne 2. aprila prihodnjega leta že 32. letnico svojega obstanka. V vseh teh 32 letih se ne more ponašati s tako lepim napredkom in uspehom, kakoršnjega je imela še tekoče leto. Smelo in lahko trdimo, da se s takim napredkom ne more ponašati nobena druga slovenska podporná organizacija.

Omenili smo že, da doli označene številke glede napredka niso popolne za celo fiskalno leto 1925; iste se nanašajo samo na enajst mesecev. Meseca decembra je k naši Jednoti v oba oddelka pristopilo še okrog 300 članov in članic, tako se bo tudi stanje Jednotine blaginje z dnem 31. decembra, 1925 znatno pomnožilo.

Dne 31. decembra, 1924 smo imeli v aktivnem oddelku 14,775 članov in članic, v mladinskem oddelku pa 8,564. Brat glavni tajnik nam poroča, da je število članstva v prvem oddelku letos dne 1. decembra znašalo 17,180, v mladinskem pa 10,461. Torej smo letos v enajstih mesecih napredovali v aktivnem oddelku za 2,405 članov in članic, v mladinskem pa 1,897 članov in članic, torej skupaj za 4,302 (štiri tisoč, tristo dva) članov in članic. To pride povprečno na en mesec za 391 članov, ali 13 članov in članic dnevno.

Dne 31. decembra, 1924 je znašalo skupno imetje naše K. S. K. Jednote \$1,302,698.47, dne 1. decembra, 1925 pa \$1,461,087.06, napredek za 11 mesecev t. l. znaša torej \$158,388.59.

Tekom leta 1925 je k naši Jednoti pristopilo 13 novih družtev, tako da znaša njih skupno število sedaj 163.

Brezdvomno so te lepe številke za vsakega člana in članico naše K. S. K. Jednote zelo razveseljive, kajti dandanes stoji naša organizacija na svojem višku in rekordu kakoršnjega ni še nikdar dosegla. Naj nas torej te številke navdušujejo, da bomo v doglednem času dosegli zaželjeni uspeh: 30,000 članov v obeh oddelkih! Do tega števila nam manjka še okrog dva tisoč novih!

Tozadevna kampanja je v polnem tiru. Skoro vsa naša krajevna društva so nam obljubila svojo pomoč; to se kaže že sedaj, ko nekaj vrlih društev že sedaj marljivo pridobiva nove člane in članice.

Bratje in sestre! Napnimo vse moči in sile, da bo zamoglo naše "Glasilo" že čez nekaj tednov na prvi strani z velikimi črkami objaviti veselo vest: "Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota šteje 30,000 članov in članic!" Kako lepo bi bilo, če bi zamogli do 2. aprila, 1926 (ob Jednotini 32. letnici) doseči ravno 32,000 članov in članic! Vse to bi se dalo doseči, če vi hočete.

Pri tej priliki opozarjamo cenjene člane in članice, da naj pazno prečitajo krasno novoletno poslanico našega sobrata glavnega predsednika, koji članek smo dobri stvari na ljubo priobčili kar na prvi strani današnje izdaje; ta oklic je namenjen urednikom naših krajevnih društev, pa tudi posameznim članom.

Uredništvo.

Franjo Neubauer:

Staremu letu.

Staro leto, stari čas
v zimski mraz beži od nas.
V plašč meglen zavij je,
z ljvjem ves pokrilit je.
Ključ: "z Bogom!"
poljem, logom,
hrbom in dolem,
mestom in vasem.
Pojdí, pojdí, starček sivi,
hiti le drugam!
Mlado leto Bog naj živi,
to naj pride k nam!
Polni mi smo hrepenjenja,
željni novega življenja.
Novo leto, ti nam daj
zdravje, srečo, zemski raj!
Vašega blagoslova
daj nam doba nova!

II.

Za klobuk zatankni
lvinatih cvetov,
potlej se umakni, —
čas prihaja nov!
Leto nam pribaja
z milostjo iz raja.
Staro leto pojdí z zimo!
Nam mudi se v novi čas,
da si duše posvetimo.
Nova milost ključ nas.
Grešne nas iz spanja vzbuja,
da okrove steremo,

in zakladov nam ponuja,
da si jih nabereimo.
Z njimi krone vse blesteče
kupimo si večer sreče!

JUGOSLOVANSKO VSELJEVANJE V ZDRUŽENE DRŽAVE.

V oktobru, leta 1925 je bilo na račun jugoslovanske kvote pripuščenih v Združene Države 77, od 1. julija do 31. oktobra pa 210 priseljencev. Nepriseljencev in priseljencev izven kvote je bilo v istem času pripuščenih 233, oziroma 838, skupaj 1,048. Iz Jugoslavije je dopotovalo v oktobru 117, v vseh štirih mesecih 407 priseljencev; v Jugoslavijo je odpotovalo v oktobru 272, v štirih mesecih 1,068 izseljencev (stalnih povračevalcev). V oktobru je torej 155, v štirih mesecih pa 661 povračevalcev več odpotovalo v Jugoslavijo, nego se od tam doselilo.

Po plemenih (kakor jih označujejo ameriške priseljeniške oblasti) je bilo pripuščeno Bolgarov Srbov in Črnogorcev v oktobru 45, v vseh mesecih 164, Hrvatov in Slovencev 82, oziroma 282. Dalmatincev, Bo-

sancev in Hercegovcev 2, oziroma 17; skupaj v oktobru 129, v štirih mesecih 463.

Vrnilo se je iz Združenih Držav Bolgarov, Srbov in Črnogorcev v oktobru 203, od 1. julija do 31. oktobra 683; Hrvatov in Slovencev 71, oziroma 307; Dalmatincev, Bosancev in Hercegovcev 65, oziroma 213; skupaj v oktobru 339, od 1. julija do 31. oktobra 1,203.

Vrnilo se je torej v oktobru 210, v štirih mesecih pa 740 Jugoslovancev več, nego se je doselilo.

Ce se odračuna 20 priseljencev za oktober in 62 za vse štiri mesece, ki so prišli iz Bolgarske, in pet povračevalcev za Bolgarsko v oktobru in 34 v štirih mesecih, se lahko računa, da se je Srbov, Hrvatov in Slovencev v oktobru 109, v štirih mesecih pa 401 doselilo, vrnilo pa v oktobru 334, v vseh štirih mesecih 1,169, tako da se jih je v oktobru 225, v štirih mesecih pa 768 več trajno vrnilo, nego doselilo.

PABERKI.

Piše urednik.

Da, božični prazniki so minuli. Letos je tudi naš, Clevelandčan teta zima s hudim mrazom in snegom za Božič presenetila. Tako oblečeni in zaviti hodimo te dni okoli, kot bi bili v Minnesoti ali celo v Sibiriji. Letos so tukaj takozvana pahovke (mufflers) tudi za moške v modi. Če bi naš mošter John Gornik naročil par tisoč starokrajških pisanih pahovk, bi iste lahko razprodal za med in pa nekaj kučem (polhovk) iz Polhovega gradca. Pred 13 leti sem nosil tako kapa v Minnesoti, ko smo imeli 38 stopinj mraza pod ničlo; nazadnje so mi jo pa molí uničili. Jaz imam rajši deset vročih poljetij, kakor pa eno samo hudo zimo. Ker me osobito v noge rado zebe, oblečem včasih kar po tri pare jolietakih volnenih nogavic iz znane Strunatove trgovnice. Lastnici tega domačega podjetja se bom drugi mesec osebno zanje zahvalil. Tudi našega Mr. Anton Grdinata letos grejejo-jolietake nogavice. Če bo še tako mraz pritiskal, se bom obrnil na naše slavne minnesotske jagne za en medvedji kožuh.

Letos sem dobil za Božič sledeče stvari: eno tono Pocahontas premoga, enega finega pevca kanarčka iz splošnoznane Lunkatove veleptičarne. Poje vam tako, da človeka še ponoči moti. Ako se ne bo pobiljal in mi kratil spanje, mu bom moral ključek s sukancem čez noč zavezati. Dalje sem dobil od nekega ženskega društva lepo svilnato zavrtnico, v Pittsburghu, Pa., imajo za zame pripravljene lepe nove hlače; toda ponje moram priti sam. Obljubljena dolga smodka iz Barbertona se je pa na poti zgrubila! Torej: premog, zavrtnica in hlače; vse to človeka greje v zimskem času; tudi Lunkatov kanarček razgreva človeku srce, če je še tako otožen. Hvala za pozornost!

Lepa hvala raznim dopisnikom, ki so našemu paberkarju častitali za praznike in Novo leto. Če bi se vse njih želje pri meni uresničile, bi moral biti človek nič in dan vesel do drugega Božiča, zdrav kot riba, bogat pa kot Rockefeller.

Takoj prvi dan po Božiču, minulo soboto ob 8:30 zjutraj sem imel v pisarni nad vse nepričakovani obisk. Gori po stopnicah proti moji pisarni je skozi odprta vrata naravnost k meni pripeljala velika, rujavakasta putka. Namesto pozdrava je pričela kokodakati. Ker sem mislil, da namerava zleči jajce, sem jo hitro potisnil v uredniški koš, toda — brez uspeha. Označeno putko je naša sosedka vsled tega obsodila na smrt in na Novega leta dan ji

bodo odsekali glavo. Ne vem, kaj pomeni, če ima človek tak nepričakovan obisk?

Lep poklon za Miklavža in malo papirke je dobil te dni g. Zarkomet v Chicagu, ko je nekdanica S. N. P. Jednote v "Prosveti" sledeče pisala:

"Jaz vidim drugje veliko večji napredek; ko bi se hoteli z vsemi močmi poprijeti, bi imeli veliko večji napredek v članstvu in finančni, to je, da bi se otresli strankarstva in medsebojnega napadanja, katerega je toliko, da se človek že kar boji list v roke vzeti, ker ne vidi drugega kakor osebno napadanje, da se človeku kar stidi. Brez koristi je Zarkomet, ker prinaša veliko neresnico in napadanje. Če hoče kdo napasti sobrata, ker mu ni ničesar storil po njegovi volji, pa lepo namazekaj za Zarkomet, pa če je prav, nelepo in obenem otročje neumno, da bi se še pastirji sramovali tako svoje-ga sotočarisa obkladati. Član S. N. P. Jednote se pa ne sramuje in tudi nekdo drugi s njim ne. Zakaj bi se pa sramovali, saj se ne bo izvedelo."

Praviho, da bodo baje po Novem letu z veliko metlo vse prosvitljene žarke z Zarkometom vred pometli?

Ameriški Slovenci nimamo nobenega humorističnega lista. No, za humor skrbi Glasilo največje slovenske kulturne ustanove na celim svetu; celo že nad pet let stari smešni dogodki mu ugajajo.

Vsa otožnost in černost me je zadnjič minila, ko sem v onem kulturnem? Glasilu čital sledeči prispevek k zgodovini ameriških Slovencev. Avtor teh vrstic živi v Collinwoodu in javno priznava, kako hrabri in korajžni so slovenski socialisti v Ameriki. Evo vam dokaza:

"Imeli smo rdečo zastavo, korakali smo 1. maja v srednjem mestu Clevelanda. Leta 1920 smo isto storili. Napadli so nas policaji na konjih, ker smo bili mi prvi, so skočili takoj na naše zastave. Zbili so nam zastave z droga z dolgimi količiki; tudi po glavah je letelo. Razkropili smo se na vse strani. Zatekel sem se v bližnji salon, da bi našel papir in zavil zastavo, ki je ležala na ulici. Ker je dež rosil, se mi je zdelo, da je krvava. V salonu je bilo natočeno ljudje, bežečih s ceste, zato nisem mogel najti papirja. Pa tudi na cesti nisem mogel stopiti, ker bi me bil česnil policaj. Policaj me je vseeno zagrabil za vrat, odtrgal mi je kravato — bila je malo rdeča — zavpil je: 'Ako nočeš te kontre, pojdi domov!' 'Jaz sem tukaj zdravljan', sem si mislil. Bal sem se spehkanre, pa sem rajši ušel. Naša zastava je obležala na bojnem polju."

Ker je bilo "Delavski Sloveniji" v Milwaukee, Wis., premrzlo, se je te dni preselila v Chicagu. Čul sem, da je niso nič kaj z veseljem sprejeli! Tako je prav! Glasilo slovenskih socialistov, naprednjakov, brezvercev in komunistov mora biti skupaj, da se bodo še bolj ribali za prvenstvo in čast v največjo zabavo naše javnosti.

Sifkartaško glasilo priporoča v svojem oglasu, da naj ameriški Slovenci vlagajo in pošiljajo denar v Ljubljansko posojilnico, ki je popolnoma varna. Kdo je tako nepremišljen, da bo v teh, še vedno kritičnih časih pošiljal svoj težko prislužen denar v starokrajške frakarske zavode?! Ali nimamo tudi tukaj v Ameriki varne slovenske banke in posojilnice? Če boš denar nujno rabil boš, moral čakati mesece in mesece, predno pride iz starega kraja. Lahko med tem že umreš od lakote. Pri tem imaš izgubo, ker ne boš dobil toliko dolarjev

za jugoslovanske dinarje, kolikor si ti zanje plačal. Pred več leti nazaj so ameriški Slovenci izgubili okrog 200,000 Iron (\$40,000) pri falirani Glavni posojilnici v Ljubljani. Čemu na Cortlandtu tako radi pošiljajo denar v starokrajške posojilnice, je lahko umeti: dvakratni dobiček pri realizaciji hranilne knjige.

V resnici regimenten je podpis "Sus purfla" v kakem dopisu iz znane smodnišnice v Sheboyganu; tam vam znajo izborni "cilati!" Najbolj kulturno ime v Glasilu najbolj kulturne organizacije je pa "Zehta," in "Ničla."

Od 20. do 27. decembra smo imeli v Clevelandu "Ciganski teden." Prvi dan so Slovenci igrali v Slovenskem Narodnem Domu "Cigane," dne 27. decembra pa Hrvatji "Ciganina." Treba bi bilo, da še Ogrsi s svojimi pravimi cigani javno nastopijo; saj Madžarov je dosti v našem mestu.

Narobe svet.

Nekoč je rekel star in izkušen misijonski škof mlademu misijonarju:

"Če hočete na Kitajskem kaj prav narediti, potem morate v več rečeh ravno nasprotno napraviti, kot bi storili v Evropi."

Mlademu duhovniku se je to neverjetno zdelo, pa stari škof je imel prav. Evo nekaj takih zgledov:

Ce mi srečamo znanca, ga pozdravimo: "Dober dan!" Kitajec pa te vpraša, če si se že najedel riža.

Ce hočemo komu napraviti veselje, mu zatrujemo, kako je še mladeniško čil in živahen. Če pa se hočes prikupiti Kitajcu, reci, da je vsaj za 20 let starejši videti, kot je v resnici, in tako bo zadovoljen, da se ti bo z vsem obrazom smejal. Starost je namreč pri Kitajcih zato v častu, ker je združena ponavadi z modrostjo.

Ce hočes koga pozdraviti, se mu pri nas lepo odkriješ. Na Kitajskem pa ne stori tega, kajti za krivookega moža s kito ni večje sramote, kot če ga kdo sprejme odkrito. To bi ga užalilo ravno tako, kot če bi ti sprejel koga-bos in golokot.

Ce srečaš znanca, mu podaš roko in s tem pokažeš, da ti je dobrodošel. Kitajec pa da sam sebi roko in z desnico pritrčno stiska — svojo levico.

Pri nas posadimo višjo osebo na desno, Kitajec pa ravno narobe: leva mu je imenitnejša.

Pri nas damo na mizo čisto pomote skodelice, Kitajci pa radi vidijo, če se je nabrala od prejšnjih čajev v skodelici debela skorja sladkorja in zgostene-ga škorja. Gost-si namreč misli: ko se ta reč odmoči, bo čaj veliko bolj okusen.

Pri nas ljubijo stara vina, Kitajec pa prinese na mizo gostu tako stara jajca, da je njih beljakovina že vsa črna in je rumenjak že ves zelen. Taka kitajska slaščica "diši" že 10 metrov daleč. Pa ne reci Kitajcu, da "ima duh," da "smrdi," on ti popravi besedo in reče: ali ljudno: "Da, da, prav prijetno diši."

Ce porečeš Kitajcu, da naj pije kravje ali kozje mleko, to bo grdo pogledal, ker on mleko tako mrzi kot mi gnojnico.

Ako vidiš pri nas gosposkega človeka na izprehodu, ima palico, ali pa morda teče zraven njega kužek. Na Kitajskem pa rabijo palice samo stare mamke. Gospodje nosijo v roki kletko, v kateri je pticka, na primer kanarček, škranjec ali prepelica, če pa nima denarja, da bi kupil našete ptice, je tudi vrabec zanj dober; mladega vzame iz gnezda in hajd v kletko s njim. Drugi pa imajo s seboj škatičico, v katerih so grili ali ščurki in se med seboj koljejo na potu, gospod jih gleda in se nad njimi zabava kot Španec ob bikoborbi. Kitajec pije le vročo vodo,

krop. Tudi voda, v kateri se umiva, mora biti vroča, in sicer tudi poleti, ko je tako vroče, da je žolti možakar ves moker od znoja.

Ce se ti pri nas pri mizi riga ali kolca, je to znamenje neolike in drugi ti bodo kmalu svetovali, da bodi tako prijazen in izgini od mize za čas svojega riganja. Na Kitajskem pa lahko rigaš ko osel iz Mantove; gostitelj bo namreč vedel, da se ti je jed prilegla in gre prebava dobro svojo pot naprej.

Pri nas tehtamo blago in prideleke, Kitajec pa tudi pamet. "Tvoja pamet tehta 5 centov," ti bo v vsej resnobi rekel. Včas si jo pa kar na vozove naklade: "Tvoja pamet gre na pet voz, na manj pa je ne moreš naložiti," te bo pohvalil.

Ce hoče sin očetu ali materi napraviti veselje in pokazati ljubezen, jima da narediti lepo rakev iz debelih desk. Potem stoji ta mrtvaška rakev v hiši za okrasek kot pri nas lepe vaze.

Pri nas ploskamo, če hočemo pokazati svoje odobravanje. Kitajec pa ploska z rokama le takrat, kadar podi hudobne duhove.

Mi pomignemo komu, naj pride; na Kitajskem pa pomeni ta kretnja to, kar pri nas pretenje s kazalcem. Ce torej misijonar vabi kitajsko mladino po kaže s prstom k sebi, bo hitro ubežala in premišljevala, kaj je zagrešila, da ji preti.

Pri nas bi bilo zelo neolikano, če bi se kdo vsedel k gostu, mu gledal v usta in štel, kolikokrat je že znil in nesel v usta žlico ali vilice. Kitajski gostitelj pa sedi pri tebi, natančno šteje število grgljav in ti končno še poreče: "Ze 22 cmok se ti je zatrkjal po grlu; zini še 23!"

Pri nas nosimo medalje, zasluzne križce in hrabrostne svetlinje na "junaških prsih." Kitajec jih našije na klobuk.

Ce kdo umrje, rečemo: "Zadnji dih je izdihnil," Kitajec pa narobe: "Zadnji dih je požrl."

Ce pri nas izgubiš palico, jo kje pozabiš, jo greš iskat. Kitajec pa je ne gre nikoli iskat, ker je nikdar ne izgubi ali pozabi. Izgubi pa Kitajec zato ne svoje palice, ker je sploh nima!

Naš stenski koledar K. S. K. J.

Oprostite, ako izrečem malo kritike o našem koledarju K. S. K. Jednote. Oblika, tisk in delo je vse prav izborno, razumljivo in prijetno očem.

Duh pa ne odgovarja svoje-mu cilju. Nedelje in zadnji dan asesmenta so v enem kosu. Kje so še drugi zapovedani prazniki, katerih imamo šest:

1. Brezmadežni Spčetje, 8. decembra.
2. Božič, 25. decembra.
3. Novo leto, 1. januarja.
4. Vnebohod Gospodov, 40 dni po Veliki Noči.
5. Vnebovzetje Marijino, 15. avgusta.
6. Praznik vseh svetnikov, 1. novembra.

Kje so petki, kvaterni in drugi postni dnevi?

Radi oblike moram častitati avtorju tega lepega dela; kar se tiče duha, pa moram priznati, da ga ni imel. Ni-li koledar namenjen v navodilo društvenih zadev, kakor tudi v izpolnjevanju naših verskih dolžnosti? Gotovo je mnogo članov, katerim ne pride v roke pravi katoliški koledar; in ker pa ravno K. S. K. Jednota goji tudi verske principe, zakaj naj bi ne izdala tudi svoj koledar na svojih principih ali načelih?

Kakor duhovnika in člana K. S. K. Jednote me sili moja zavest izraziti svoje misljenje o tem delu.

Rev. Luka Gladek,
član K. S. K. Jednote.

Da ti bo delo olajšano in sladko, izvršuj sleherni dan vsako dolžnost, ki ti je naložena.

Nobena stvar ni tako poceni in nobena stvar ne sega tako daleč kakor — uljudnost.

S potrpljenjem boš več dosegel kakor s silo.

Zdravniški nasveti.

Dr. Jos. V. Grabek
vzhodni zdravnik K. S. K. Jednote
Zelodec.

Vsak dan prihajajo pacienti k zdravnikom, katerim tožijo, da jih boli v trebuhu in da prihaja ta bolezen iz želodca; to so sama domnevanja, kajti bolezen je morda vkoreninjena v ledicah, jetrih, vranici ali trebušni alinovki. Bolnik za trdno misli, da je tudi njegov želodec v neredu. Posledica tega napačnega domnevanja je tudi nepravna diagnoza, da mora ubogi jelodec vse prenesti: raznovrstne pilule, tablete, soli in različno barvano vodo in vse to — brez kakakega uspeha. Vzrok bolezní se ne nahaja v želodcu; vsled tega je treba bolezen kje drugje iskati in kje drugje zdraviti. Zelodec je vaš precej dober in potrpežljiv prijatelj, samo če je trezen, oziroma v redu. Če ga spravite v nered, ni odgovoren za svoje delovanje, kakor tudi vi ne veste za svoje delovanje, če ste pijani. Radi tega imejte glavno skrb, da boste z želodcem pravilno ravnali; kdor ga zanemarja, ta zametuje samoga sebe in bo tozadevne slabše posledice morda enkrat s smrtjo plačal.

Jako važna stvar pri človeku je poleg redne hrane tudi uživanje prijače; toda kakšne? Vode, vode in zopet vode! Cim več delate, tem več vode morate piti; uživanje vode je tudi odvisno od letne sezone (poletja) in zračne temperature, kjer se nahajate. Ako se zelo potite, morate tudi več vode piti. Pijača je dalje odvisna od starosti bolnika; bolj mladi ljudje bi morali več vode piti kot pa stari in sicer vsled tega, ker rastejo. Hrana, ki najbolj krepi naše telo so jajca in meso.

Tudi kurivo potrebuje naše telo; isto (toploto) dobivamo iz krvi, kri pa tvori in utrjuje hrana. Ako človek težko dela, rabi več hrane kot drugi; s tem daje energijo svojemu telesu. Maščoba in sladke reči dajejo telesu kurivo (toploto). Poleg tega moramo uživati tudi mineralne soli, ki krepijo naše telo in dajejo kostem moč. Zato je najbolj priporočljivo uživanje razne vrtno zelenjave: krompir, paradižnikov (tomatoes), špinata, korenje itd.

Ko pride zdravnik prvič v hišo k bolnemu gospodarju, mu začne žena najprvo tožiti, da možu ne diši nobena jed. Ako se res par dni posti, ga to še ne bo umorilo; to je celo dobro, da mož ne more slastno jesti. Če ima Frank hudo vročino, daj mu dosti vode, ne pa hrane. Ko malo okrevaja, ti bo že zdravnik svetoval, kako hrano mu kuhaj in koliko. Mi uživamo res preveč mesa, pa premalo mleka. Pijte manj "booze" (munšajna), pa več vode; potem šele boste dobili pravo barvo na obrazu; šele potem se boste počutili zdravega po celim telesu.

Ne idite nikdar spat takoj po večerji. Ako ste se dobro pri mizi okrepčali, pojdite ven na prosto, na izprehod; veliko slajše boste potem spali; tako vas tudi ne bo "mora" tlačila. Poskusite vsako jutro izpiti dva kozarca tople vode takoj, ko vstanete. Zjutraj se umivate; s tem očistite svoj obraz; tudi želodec potrebuje tako čiščenje; mlačna voda vam bo želodec utrdila kakor kaka tonika.

Kdor čaka, da bi veliko dobrih stvari naenkrat naredil, jih ne bo nikdar izvršil.

Na večeraj ne moreš več računati, tako tudi ne na jutri; računaj torej samo na danes, ko si še živ in izvršuj svojo dolžnost današnjega dneva.

Ce ne boš iskal napak drugih, tudi drugi tebe ne bodo kritizirali.

Bodi zvest v vseh ozirih, hodi vedno po pravi poti!

Ne troši denarja, predno ga nimáš že v žepu.

K. S. K.

JEDNOTA

Ustanovljena v Jolietu, Ill. dne 2. aprila 1894. Inskripcirana v Jolietu, državi Illinois, dne 12. januarja 1898.

GLAVNI URAD: 1004 N. CHICAGO ST., JOLIET, ILL.

Solventnost aktivnega oddelka znaša 100.28%; solventnost mladinskega oddelka znaša 124.18%.

Od ustanovitve do 1. decembra 1925, znaša skupna izplačana podpora \$2,634,287.

GLAVNI URADNIKI:

Glavni predsednik: Anton Grdina, 1053 East 62nd St., Cleveland, Ohio.

I. podpredsednik: Matt Jernan, 332 Michigan Ave., Pueblo, Colo.

II. podpredsednik: Anton Skubic, P. O. Aurora, Minn.

III. podpredsednik: Mrs. Mary Prislard, 1034 Dillingham Ave., Sheboygan, Wis.

Glavni tajnik: Josip Zalar, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Pomožni tajnik: Steve G. Verth, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Blagajnik: John Grahek, 1012 N. Broadway, Joliet, Ill.

Duhovni vodja: Rev. J. J. Oman, 3547 E. 80th St., Cleveland, Ohio.

Vrhovni zdravnik: Dr. Jos. V. Grahek, R. 303 Amer. State Bank Bldg.

600 Grant St. at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

NADZORNI ODBOR:

Frank Opeka, 26—10th St., North Chicago, Ill.

John Jerich, 1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

John Germ, 817 East "C" St., Pueblo, Colo.

John A. Zulich, 15301 Waterloo Rd., Cleveland, Ohio.

Martin Shukle, 811 Ave. "A", Eveleth, Minn.

POROTNI ODBOR:

John R. Sterbentz, 174 Woodland Ave., Laurium, Mich.

Martin Kremesch, 2004 Coulter St., Chicago, Ill.

Frank Tremphus, 42—48th St., Pittsburgh, Pa.

PRAVNI ODBOR:

John Dechman, Box 529 Forest City, Pa.

John Murn, 42 Hallock Ave., Brooklyn, N. Y.

John Butkovich, 1201 So. S. Fe Ave., Pueblo, Colo.

UREDNIK "GLASILA K. S. K. JEDNOTE":

Ivan Zupan, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio. Telefon: Randolph 3912.

Vsa pisma in denarne zadave, tikajoče se Jednote naj se pošiljajo na glavne tajnika JOSIP ZALAR, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill., dopise, društvene vesti, razna naznanila, oglase in naročnino pa na "GLASILO K. S. K. JEDNOTE", 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

IZ URADA GLAVNEGA TAJNIKA

Finančno poročilo K. S. K. Jednote

ZA MESECE NOVEMBER 1925.

Asesment št. 11-25

Dr. št. Plač. za mes. 11-25. Smrtnina Poškodnina Centr. bol. podp. Osem. podp. Dol. bol.

1.	453.14	\$1,000.00			
2.	852.16	500.00	\$ 50.00		\$200.00
3.	233.36				
4.	284.89			\$ 144.00	
5.	305.22			28.00	
7.	893.70		200.00		
8.	189.60				
10.	31.13				
11.	177.81			44.00	
12.	425.87	500.00			
13.	96.58				
14.	369.51		200.00	218.00	50.00
15.	254.80				
16.	168.20				
17.	45.91			15.50	
20.	216.25	500.00		223.00	
21.	189.08			31.00	
23.	183.01				
24.	9.90	1,000.00		28.00	
25.	1,232.95	1,000.00		189.00	
29.	888.42				
30.	370.07			65.50	
32.	124.53			50.00	
33.	224.20	1,000.00			
39.	209.30				
40.	22.44				
41.	164.66				
42.	164.66				
43.	353.06			148.00	
44.	412.03	1,000.00	100.00		
45.	182.09				
46.	338.14		100.00		
47.	117.90			55.00	
48.	120.36				
49.	180.84				
50.	512.10				
51.	89.31				
52.	331.39		100.00	91.00	
55.	191.18			70.00	
56.	449.52			6.00	
57.	265.22			92.00	
58.	134.55				
59.	564.10			68.00	
60.	570.40				
61.	89.45				
62.	190.44				\$20.00
63.	36.47				
64.	499.16				
65.	297.71		100.00		
66.	293.09				
67.	62.38				
68.	141.87				
69.	9.98				
70.	263.01			68.00	
71.	46.62				
72.	136.98			27.00	50.00
73.	81.18			46.50	
74.	258.23				
75.	413.48	500.00	100.00		
76.	120.95				
77.	384.25		200.00		
78.	309.72				
79.	61.95			8.00	
80.	30.90			20.00	
81.	155.49			98.00	
82.	151.00				
83.	164.29				
84.	86.74				
85.	64.17				
86.	164.21	550.00			
87.	163.46				
88.	461.55	657.16		170.00	
89.	77.77			36.00	
90.	154.68			79.00	
91.	67.16			15.00	
92.	105.20		100.00		
93.	260.69			80.00	
94.	307.02		100.00	115.50	
95.	210.53				
96.	79.18				
97.	268.56				
98.	77.71				
99.	236.87			36.00	
100.	251.21			57.00	
101.	152.37			121.50	
102.	192.78			13.00	
103.	108.17				
104.	191.53	1,000.00			
105.	37.45				
106.	62.24				
107.	362.91		100.00		
108.	52.70		100.00		
109.	66.26				
110.	100.61			28.00	
111.	25.41				
112.	229.32				
113.	90.29				
114.	11.28				
115.	229.95		100.00	202.00	
116.	131.00			73.00	
117.	48.90			70.00	
118.	112.28			60.00	

120.	189.63		19.00
121.	142.63		56.00
122.	72.40		
123.	72.40		
124.	33.18	100.00	
125.	39.49		
126.	288.84		
127.	97.52		
128.	309.90		
129.	93.99		
130.	188.46		
131.	215.38		
132.	119.08		
133.	113.35	600.00	
134.			48.00
135.	25.57		
136.	330.21		108.00
137.	150.11		
138.	29.78		
139.	73.86		
140.	65.25		11.00
141.	724.84		
142.	715.99	100.00	
143.	185.99		
144.	106.45		
145.	67.68		
146.	12.94		
147.	210.62		
148.	512.54		146.50
149.	54.41		
150.	73.09		
151.	187.66		75.00
152.	151.82		56.00
153.	67.78		
154.	38.86		
155.	151.22		55.00
156.	29.25		61.00
157.	64.27		29.00
158.	14.40		
159.	104.57		
160.	95.41		
161.	30.15		22.00
162.	42.41		
163.	50.20		20.00
164.	52.22		32.00
165.	12.53		
166.	23.86		
167.	67.64		70.00
168.	42.02		26.00
169.	64.42		58.00
170.	122.77		86.00
171.	56.18		60.00
172.	33.60		
173.	24.42		
174.	41.30		
175.	30.04		
176.	31.44		
177.	66.09		
178.	28.23		

Skupaj \$30,170.00 \$9,807.16 \$1,850.00 \$4,097.00 \$306.00 \$20.00

Preostanek 1. novembra, 1925 \$1,394,989.75

Prejemki tekom meseca novembra, 1925 \$30,170.00

Obresti 6,708.30 \$ 36,878.30

Skupaj \$1,431,868.05

Izplačali: \$ 9,807.16

Posmrtnine 1,850.00

Poškodnina 4,097.00

Centralne bolniške podpore 300.00

Osemogledne podpore 20.00

Dolgotrajne bolniške podpore 2,588.32 \$ 18,662.48

Upravni stroški

Preostanek 30. novembra, 1925 \$1,413,205.57

Joliet, Ill., 1. decembra, 1925. Josip Zalar, glavni tajnik.

Mladinski oddlek.

november, 1925.

Dr. št.	Plač.	vsota
1	\$ 36.15	81
2	59.40	83
3	10.80	84
4	11.25	85
5	8.70	86
6	59.70	87
7	13.35	88
8	9.30	89
9	25.15	90
10	2.10	91
11	7.95	92
12	13.50	93
13	1.80	94
14	1.80	95
15	10.85	96
16	5.25	97
17	5.55	98
18	30.15	99
19	75.60	100
20	5.10	101
21	12.65	102
22	17.55	103
23	5.85	104
24	5.85	105
25	12.90	106
26	49.20	107
27	1.80	108
28	9.15	109
29	3.15	110
30	2.40	111
31	8.40	112
32	30.40	113
33	23.55	114
34	4.35	115
35	25.50	116
36	10.50	117
37	2.00	118
38	2.25	119
39	18.60	120
40	3.30	121
41	41.60	122
42	16.80	123
43	15.90	124
44	1.20	125
45	3.00	126
46	16.95	127
47	3.75	128
48	1.65	129
49	14.55	130
50	17.85	131
51	18.50	132
52	14.55	133

165	3.45
166	3.90
167	.60
168	2.40
169	26.70
170	4.50
171	3.75
172	16.05
173	2.40
174	4.50
175	2.55
176	1.05
177	1.65
178	1.20
179	7.05
180	4.80
181	3.15
182	3.60
183	1.95
184	2.55
185	3.90
186	1.50
187	1.20
188	2.25
189	.90
190	.30
191	.15

Skupaj \$ 1,533.35

Preost. 1. nov., '25 \$47,536.34

Prejeli od dr. 1,533.35

Obresti 27.95

Skupaj \$49,097.64

Izplačali:

Posmrtnine \$ 380.00

Za prest. med čl. 65.25

Upravni stroški 771.00

Skupaj \$ 1,216.25

Preost. 30. nov., '25 \$47,881.39

Josip Zalar, glav. tajnik.

Joliet, Ill., 1. decembra, 1925.

Iz spominov na Sloven-

sko zemljo.

Piše A. G.

S. Novo mesto in njegova

okolica.

Duševo in telesno pokrepča-

ni smo odrinili drugo jutro iz

Toplice in se peljali mimo Stra-

Prvi Slovenec v mestni zbornici Clevelanda.

Mnogokrat se pripeti, da je ta ali oni Slovenec izvoljen v ta ali oni javni urad v kakem malem mestu, kjer so Slovenci že dolgo kompaktno naseljeni. Po Minnesoti, kamor so zahajali naši prvi naseljenci, je v mnogih mestih slovenski župan ali sodnik, ali občinski svetovalec ali kaj enakega. To so male naselbine, kjer skoro prevladuje slovenski izvež. V državi Wyoming, iz mesta Rock Springs, smo imeli pred 17. leti slovenskega državnega poslanca, Mr. Koširja, okrajni blagajnik je bil Mr. Frank Keržnik. Seveda je treba precejšnje politične zavednosti tudi v teh malih mestih, da se vzdržijo rojake tako, da se zavedajo svoje moči. Koliko težje pa more biti tako delo v milijonskem mestu kot je Cleveland, v državi Ohio, kjer je sicer kakih 35.000 Slovencev, toda kaj je to proti ostalim 950.000 prebivalci mesta?

Če šteje kako mesteca v Minnesoti, recimo 2500 ljudi, in je tam Slovencev, recimo 750, tvorijo torej Slovenci 30 odstotkov prebivalstva. V Clevelandu pa tvorijo Slovenci komaj štiri procenote vsega prebivalstva, in tu vsako ve, kako težavno je pri tem malem, skoro neznatnem odstotku priboriti si častno mesto v javnosti.

Kljub temu je širna jugoslovanska naselbina v Clevelandu ponosna, ker ima v svoji sredini prvega — občinskega svetovaleca, da se izrazimo po domače. Po novem letu bo sedel v krasni clevelandski mestni dvorani tudi Slovenec, kot postavodajalec za mesto Cleveland.

Dosedaj še nismo imeli prilike, da bi prinesli obširnejši opis iz življenja Mr. Mihelicha. Ker je pa njegova izvolitev dogodek prve vrste v Clevelandu, kar se nas tiče, je pravilno, da napišemo tu par vrstic o prvem slovenskem councilmanu v Clevelandu.

John je pristen Kranjec, rojen je bil v vasi Gora pri Sodražici, odkoder je mnogo stotin naših rojakov dospelo v Ameriko. Rojen je bil 13. aprila, 1891, in je torej komaj 34 let star. Malokomu bo znano, da je John bil že dvakrat v Ameriki. Prvič je došel v Ameriko z očetom, ko je bil komaj eno leto star. Naselili so se v Minnesoti. Ko je bil mali Janezek star 6 let, je oče odpotoval zopet proti domovini in seveda tudi Janezka peljal s seboj.

John je že tliko odrasel, da je moral v šolo tam nekje pri Sodražici. Sam nam je pravil, da je naredil vse so-dražke šole, kolikor so jih imeli — namreč eno enorazrednico. To je bil prvi temelj njegove izobrazbe. Kot drugi fantiči je tudi John pasel krave, ker se same niso hotele, pomagali doma in rastel. Tupašem so mu misli uhajale v Ameriko.

In želja se mu je spolnila, kajti oče se je zopet podal na pot, potem ko je bival deset let v domovini. Iz Janeza je postal tedaj že 16 letni Ivan, ko je prišel leta 1907 v drugič v Ameriko. Naselili so se v Clevelandu. Na tej drugi vožnji se je peljal s parnikom "Ivernija", od Cunard družbe, katero so pozneje nemški submarini v svetovni vojni potopili.

Teško je bilo dobiti takoj delo, kajti ravno isto leto je vladala kriza po Ameriki. Konečno se je pa dobil "žob" za Johna sicer v Gund pivovarni. Nekaj časa je delal tudi pri Stroh Brewing Co. Menda že iz teh razlogov naš John nima nič kaj rad prohibicije. Povedal nam je, če bi on imel moč, da bi jo takoj odpravil, ker se še danes spominja kako dobro pivo je vžival, ko je bil zaposlen v pivovarni.

Medtem pa ko je John delal na je skrbel za nadaljno izobrazbo. Hodil je zvečer v šole, pridobival znanje v ameriških šegah in običajih, pričel se je hitro ameriškega jezika. Napredoval je izvanredno hitro. Komaj deset let po svojem prihodu v Ameriko je bil že odvetnik, leta 1917, in je bil torej prvi slovenski odvetnik v Clevelandu. Lep vzgled kaj premore dobra volja in odločnost, da si človek pomaga naprej v življenju.

Prišla je svetovna vojna, katere se je tudi Amerika udeležila. John L. Mihelich se je takoj odzval, kljub temu da je bil že odvetnik. Uvrstili so ga med pešce in skupaj z drugimi milijoni Amerikancev je bil odposlan na fronto v Franciji, kjer je preživel devet mesecev in se srečno vrnil.

Takoj po povratku v Cleveland se je Mr. Mihelich začel živo zanimati za javno življenje v Clevelandu. Mr. Mihelich je po naravi miren človek, nikakor ne ljubi nikdar prepira, ne sovraži nikogar, kratke je idealne družabnik, ki ima srce vedno za svojega bližnjega. Mnogokrat nam je pripovedoval, da je njegova iskrena želja, da bi se clevelandski Slovenci malo manj prepirali, opustili nevoščljivost, se izobraževali in napredovali, tako da bi med narodom postalo več dobrih, poštenih in izobraženih voditeljev, ki bi priborili narodu odlično mesto med Amerikanci.

Mr. Mihelich je vedno zahajal na seje političnega kluba v Clevelandu, ki ga tvorijo Slovenci že od nekdaj. Leta 1923 je na prošnjo in prigovarjanje prijateljev med rojaki kot med Amerikanci v mestu postal kandidat za sodnika mestne sodnije v Clevelandu. Vedel je, kaj se to pravi biti kandidat za sodnika. Stotero govorov, čas in denar — menda ga je sodnijska kampanja veljala nad \$2500, toda pokazati je hotel, da je slovenski narod tudi zmožen priti naprej. Pri teh volitvah je dobil v mestu nad 14.000 glasov, kar je lepo število, ako pomislimo, da z največjo težavo pregovorimo komaj 2000 naših rojakov, da gredo volit. Ostale glasove je dobil od prijateljev širom mesta. Poraz pa ga ni preplašil. Že drugo leto ga dobimo kot kandidata za državno zbornico, ko je zajedno z Frank Lauschetom bil kandidat za državno postavodajalo. To pot je dobil že 23.000 glasov.

Slovenski politični klub je začel o tem premišljevati. Mogoče smo šli sprva previsoko. Začeti bi morali z mestnimi uradi. Bivši councilman v 23. varci, Edmund Haserodt, poznejši županski kandidat in county clerk, je maja meseca letos pisal našemu uredništvu, da je čas, da Slovenci postavijo kandidata za mestno zbornico. Haserodt je bil vedno velik prijatelj Slovencev. Mr. Adam J. Damm, dolgoletni councilman v 23. varci, kjer biva mnogo slovenskih državljanov, in sedajni blagajnik mesta Clevelanda, ki je za Slovence storil že stotero dobrih del, se je tudi strinjal z idejo, da je prišel čas za Slovence, da postavijo svojega kandidata.

Bila so naporna leta od 1910 do 1925. Vsi smo vedeli, koliko nas je, toda vedeli smo pa tudi, da nas je jako malo državljanov. "Ameriška Domovina" se je prvotno vedno pravičila, da bi postavili svojega kandidata, ker smo vedeli, da če pri lastnem narodu nimamo zaslombe, da je vsak trud in žrtev zaman. In če hoče narod v Ameriki imeti besedo, mora biti državljani. Zato si je pa naše uredništvo tekmo zadnjih petnajst let najbolj prizadevalo, da pomagajo rojakom pridobiti državljanstvo.

Imeli smo ogromen uspeh. 5000 državljanov slovenskega rodu je danes v Clevelandu. Žal, da se vsi tega ne zavedajo. Pa ne samo v Clevelandu, po celi Ameriki so se po naši iniciativni začeli zanimati za ameriško državljanstvo. Dočim mnogo drugih slovenskih časopisov uporabi mnogo drugega prostora za medsebojne prepire in napade, pa smo mi šli mirno naprej z amerikanizacijo. Nam je predvsem potrebna medsebojna zastopnost, vztrpnost, ljubezen do svojega rodu, ljubezen do Amerike, priznana, napredek v angleščini, spoznavanje Amerike, njenih šeg in običajev, tako da se najprvo popolnoma udomačimo na naši novi zemlji, in šele potem lahko pogledamo malo naprej in druge kritiziramo. Najprvo bruno v lastnem očesu, potem pa trske v očeh drugih. Potem bo napredek, kadar bomo vedeli, da smo ravno toliko vredni kot kdo drugi, in kadar to vemo, bomo spoštovali svojega druga kot spoštujemo sebe.

Tak torej. Pri seji avgusta meseca se je zbralo kakih 40 rojakov, da se posvetujejo glede kandidata za mestno zbornico. Ko je bilo omenjeno ime Mihelicha, so navzoči enoglasno bili za njegovo kandidaturu. Strah se je oprijel nas vseh, ki smo bili navzoči. Ne toliko radi Mihelicha, ker smo vedeli, da je fant prve vrste, ampak kako bomo organizirali kampanjo.

Zgodilo se je pa, da so se rojaki nenavadno živahno odzvali klicu kampanje. Zavest je prevzela ves narod, da ima priliko biti zastopan pri mestni postavodajali. Vzburilo se je zanimanje, in kjer se naš narod v Clevelandu zani-ma za to ali ono zadevo, tedaj je zmaga naša. In zmagali smo.

Mr. John L. Mihelich ni samo Slovenec po imenu, ampak tudi v dejstvu. Je član žuštva Slovenec, št. 1. SDZ. Tako ima to društvo čast imeti člana, ki bo delal postavbe za mesto Cleveland. Je član Slovenske Narodne Citalnice, aktiven pri Slovenskem Narodnem Domu. Član American Legion, slovenske podružnice Lake Shore Post. Nadalje pa aktivno sodeluje pri sledečih ameriških organizacijah: City Club, Maccabees, Cleveland Bar Association, Jelnicar North American Bank.

Vprašali smo ga, kaj so njegovi načrti za bodočnost, kot prvi slovenski councilman v Clevelandu. Odgovoril nam je, da se bo njegovo delo ravnalo po razmerah v mestni zbornici, predvsem pa hoče našemu narodu priboriti večji upliv, višje mesto med ameriškim narodom. Nadalje mu je pri srcu promet na St. Clair Ave. Ta se mora regulirati tako, da človek ne bo vedno v smrtni nevarnosti na ulici. Preskrbel bo prej kot mogoče za moderni signalni sistem na Norwood Rd. in St. Clair Ave. ki je najbolj nevarni korner v naselbini. Je za podzemeljsko železnico, da se umakne promet iz ulice pod ulico. Zahteval bo podaljšanje Hamilton ali Lakeside Ave. da se odtegne del prometa St. Clair Ave. Skrbel bo, da mesto bolj podpira one

siromake, ki so državljani, in so brez lastne krivde zašli v revščino in siromaštvo. Dobrodne družbe v tem oziru ne storijo dovolj, ali pa mnogokrat dajejo tam, kjer ni potreba, kjer pa je resnična potreba, se položaj mnogokrat prezre.

Mr. Mihelich nam je tudi povedal, da se bo mnogo rajše oziral na pismene prošnje, zahteve in želje, kot ustmeno. On ve, da bo imel kot councilman posla s stotinami rojakov. Kar se ustmeno pove, se mnogokrat pozabi, in potem pride zamira. Točno pa bo upošteval vse pisane vloge ter jim posvetil vso pozornost. Izjavil se je: Naš narod ima najboljšo srce, je pameten in pošten, samo mi moramo biti z narodom tudi pošteni.

To so krasne besede našega prvega slovenskega councilmana v Clevelandu. Iz teh besed odmeva njegov značaj in njegova ljubezen do naroda.

Anton Skubic, dekan: **France Prešeren v Ribniški šoli.**

Gotovo bo literarne zgodovinarje letos, ob 125* letnici rojstva našega pesnika Prešerna zanimala črtica iz časa njegovega ribniškega šolanja, zlasti ker doslej menda ni bilo ugotovljeno, kdo so bili v Ribnici njegovi učitelji.

France Prešeren je bil rojen dne 3. decembra, 1800 v Vrbi na Goranjskem, umrl je 8. februarja, 1848 v Kranju. Op. ured.

Za časa Prešernovega šolanja je ribniška šola slovela daleč naokoli. V ribniški "Zlati knjigi" (Buch der Ehre fuer die Reifnizer Schule), ki jo je začel pisati ribniški dekan Alojzij Bonaventura Humelj, nahajamo imena učencev iz Ilirске Bistrice, Cerknice, Logateca, Vrhnike, Polhovca grada, Planine, Kobilje glave, Metlike, Mokronoga, Žužemberka, Cateža, Krašnje, Radovljice, Selca, Trsta, Kastva, Reke, Broda na Hrvaškem in od drugod.

Prešeren je obiskoval v Ribnici prvi razred v letu 1810-11, drugi pa v letu 1811-12. Morda so Prešerna spravili v Ribnico njegovi sorodniki, kakor je bil Jožef Prešeren, imovit župnik na Kopanju; skoro gotovo pa ne njegov drugi sorodnik Valentin Prešeren, ki je bil takrat župnik v Trzinu in je postal leta 1819. dekan v Ribnici. Pa četudi so ga ti napotili v ribniško šolo, jih je gotovo do tega koraka nagnil dobri sloves te šole, ki je vlekel naše učence iz vseh mogočih pokrajin.

V prvem razredu, ki ga je naš pesnik končal leta 1811, je bil med obdarovanci (premierji) drugi. "Zlata knjiga" ima zapisanega: Preshern Franz aus Felben aus der Pfarr Rod-lain. Prvi obdarovanec je bil njegov sošolec Ivan Benedek iz Selca, tretja obdarovanka pa Ivana Nosan s Hriba v Loškem pokoku. Razen teh premierjev pa so bili še pohvaljeni Stefan Praznik iz Dvorske vasi pri Velikih Laščah, Andrej Komolar s Cateža, Ivan Gorenc iz Žužemberka, Ivan Kajdič iz Radovljice in Franja Stravs iz Ribnice.

V drugem razredu leta 1812 je Prešeren nadkrilil vse svoje sošolce in je bil prvi premier. Za njim pa prideta Andrej Komolar s Cateža in Franc Rudež iz Kobilje glave, nečak tedanjega ribniškega graščaka Antona Rudeža, ki je bil dve leti prej kupil ribniško graščino od grofov Kobenceljev. Pohvaljeni pa so bili Tomaž Katnič z Broda na Hrvaškem, Stefan Praznik iz Dvorske vasi, Ivan Benedek iz Selca ter Miha Skopin iz Sušja pri Ribnici.

Zakaj je ribniška šola tako slovela? Da je morala biti na glasu v domači okolici, je jasno; saj daleč naokoli ni bilo nobene šole. Ljudstvo pa je zelo hrepenelo po tem, da bi znalo brati. V dokaz sledeče:

V Dolenji vasi pri Ribnici je umrl stari cerkvenik in župnik poklice v sili mladeniča svojega sorodstva z Gorenjskega, da bi stregel pri službi božji, dokler ne dobi drugega cerkvenika. Ko so ljudje videli, kako mladenič bere pri sv. maši iz knjižice, jim je bilo neizrekljivo všeč. Zato prosijo župnika in fanta, naj bi učil njih otroke brati. Hitro dobi župnik iz Ljubljane nekaj tablic in mladenič je začel v župnišću šolo; privrelo pa je otrok in odrastlih toliko, da je bila soba natlačena in jih je po pet in šest gledalo v eno tablico. Toda že šesti teden so dečka poklicali domov in šola je morala nehati.

V Ribnici pa je bila šola stalna z dvema razredoma, toda žal samo nemška, ki ni mogla biti vsem dostopna. Vodil jo je takmošnji dekan Humelj, ki je bil obenem tudi okrajni šolski nadzornik in zelo vnet šolnik, dasi menda nekoliko nemško navdahnjen. On je ves gorel za šolo. Skrbel je za vse njene potrebščine in tudi učitelje je moral sam najemati in udinjati. Da ni našel vselej prvovrstnih šolskih moči, mu ni zamerilo. V dobi, ko je Prešeren pohajal ribniško šolo, je imel dva učitelja Nemca, in morda je ravno tudi zato slovela ribniška šola, ker so vsi "boljši" ljudje hoteli znati nemško, ki je bilo gosposki jezik. In izrečno se trdi, da je Prešernova mati tudi sama govorila nemško in je zato tudi svojega sina poslala v ribniško šolo.

Prvi razred je poučeval podučitelj (Schulgehilfe), drugi pa učitelj (Schullehrer). V letu 1811, ko je hodil Prešeren v prvi razred, je bil za podučitelja Janez Klibor, rojen v Slezi, ki je bil prišel v Ribnico kot krojač in tukaj tudi ostal. Brezdvomno je, da je Klibor poučeval Prešerna v prvem razredu leta 1811. Bil je tega leta gotovo podučitelj, ker je kot tak podpisan dne 27. novembra, 1811 kot priča pri neki poroki v Ribnici: Johann Klibor, Schulgehilfe.

Prešernov sodobnik Franc Ks. Kramer, poznejši kanonik v Ljubljani, rojen v Prigoricu zraven Ribnice dne 16. novembra, 1800, torej niti tri tedne starejši od Prešerna, pripisuje v svoji avtobiografiji podučitelja Kliborja takole:

"Kako je iz krojača postal učitelj, mi ni znano. Da se pedagogike in metode ni učil, in razen čitanja in pisanja tudi ni imel nobene učiteljske vednosti, se lahko sodi po tem, kako se je vedel in ravnal z otroki. Omenjam pa le nekoliko, kar sem sam izkusil. V prvem razredu je bilo nas šolarčkov kakih 60 do 70. Vsak je imel svojo nemško abecedno tablico; z njo smo letali posamezno in zaporedoma k mizi, da nam je učitelj našteval črke po vrsti in smo jih izgovarjali za njim. Ko je povedal črke, pognal je vsakega v klop in nastopil je drugič, za njim tretji itd. Imel je navado, da je takrat otroka, kadar mu je izrekal črke, suval z nekim bodalcem v kazalec ali je pa mahal po glavi ali hrblu in tako vtepal črke v glavo. Nosili smo vsi kazalce krvave, ranjene ali gnojne, v znamenje, da smo učenci njegovega razreda. Te rane so bile strašilo drugim otrokom, da so se bali šole, zato je stariši razposajene otroke najpogreje s tem poboljševali, da so jim žugali s šolo."

Prešeren menda ni imel teh gnojnih prstov, ker je bil v prvem razredu pod Kliborjem drugi premier, dočim Kramerja ni našli v Zlati knjigi; se je rad potepal in je moral ponavljati ta krvavi razred.

V drugem razredu je Prešerna poučeval učitelj Anton Kromholz, trd Nemec, ki ga je bil s Češkega naročil dekan Humelj, svojo službo v Ribnici pa je nastopil leta 1809 ali najkasneje 1810. O njem piše Franc Kramer, ki je obiskoval ribniško šolo morda kako leto pred

Prešernom — bil je domačin, ki je šel mlajši v bližnjo šolo, nego Prešeren, ki je šel z desetletjem v prvi razred — takole:

"Bil je sicer izvrsten učitelj, pa nikakor ne za slovensko mladino. Drug drugega nismo razumeli. Da bi nas ponemčil, delal je z nami res neumno, zlasti nas je obkladal z nalogami, klepetal nemško, pa nihče ga ni razumel. Menda ni imel ravno tega namena, da bi ponemčeval ribniško otročad, ampak sistem je bil tak, da se ni drugega počevalo v slovenščini kakor krščanski nauk."

Kdo je poučeval Prešerna v ribniški šoli krščanski nauk, ne morem z gotovostjo reči. Ako ne dekan Humelj sam, ki je zelo ljubil šolo, pa je učil kaplan Anton Padovanski Stare (tukaj 1807-1812), doma iz Bohinja, ali pa Mihael Benedek (tukaj 1810-1814), ki je utegnil biti brat ali vsaj sorodnik goriimovanega premierja Benedeka iz Selca; zakaj tudi kaplan je bil rojen v Selcih, in sicer dne 27. septembra, 1784. Pozneje je bil župnik v Zalem logu.

Prešernov učitelj Anton Kromholz je ostal v Ribnici do približno leta 1826. Tukaj se je oženil z domačinko Marijo Ramorjevo, s katero je imel edinega sina Antona Viljema, rojenega dne 14. maja, 1815 v šoli, kjer je Kromholz stanoval; botrovala pa sta mu graščakinja Helena Rudež in njen sin Jožef.

Šola, kjer je Prešeren trgal hlače, je bila v sedanji hiši št. 27; vulgo so ji dejali "pri šol-mastru" in stoji še danes ter je last g. Antona Lovšina, vulgo Štekljaka v Ribnici.

Te zanesljive podatke pa sem hotel popisati literarnim zgodovinarjem, posebno Prešernovim oboževalcem, ob 125 letnici njegovega rojstva v uporabo, ker doslej Prešernovi ribniški učitelji še niso bili ugotovljeni.

Ženska le vara nas. V gostilni sedita dva gospoda in se pogovarjata o ženskah. Adolf: "Statistično je dokazano, da so blondinke bolj muhaste in zlobnejše kakor ženske s črnimi lasmi."

Blaz: "Ali veste to čisto za gotovo, gospod profesor?"

Adolf: "Čisto za gotovo!"

Blaz: "Potem si jih pa mo- ja žena gotovo barva, ker je črna."

Glavnemu odboru K. S. K. Jednote, vsem društvenim uradnikom in članstvu širom Amerike

CASTITAMO

na krasnem napredku, ki ga je imela K. S. K. Jednota v tekočem letu ter

VOŠČIMO

vsem skupaj prav uspešno

NOVO LETO 1926.

Slovenska unijska tiskarna

"Ameriška Domovina",

Lastnika: LOUIS J. PIRC JAMES DEBEVEC.

6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, O.

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

Ribničani smo ponosni na velike moze, četudi smo jih samo naposodo vzele.

(Nadaljevanje iz 5. strani) šča za celo Dolenjsko. Nad Krko se dviga novozgrajeno poslopje osem razredne realne gimnazije, očetje frančiškani vzdržujejo dijaški konvikt za gimnazijce, dočim oskrbujejo šolske sestre "Notre Dame" v Šmihelu dekliški internat, na bližnjem Grmu onostran Krke pa je državna kmetijska šola, ki izkazuje vsako leto lepe uspehe.

Ne vem, koliko časa bi še bili ogledovali lepoto mesta in okolice, da nas ni opomnil vodnik, da moramo odhajati.

S prvenci dolenjskega grozdja in sadja dobro oboroženi, smo nastopili 60 kilometrov dolgo pot do Ljubljane. Ne bom našteval na dolgo in široko, kaj vse smo videli na tej idilni poti, ker se bojim, da postajam že preveč duhomoren in enoličen in da gledam ta božji svet samo skozi svojo lastno prizmo.

Omenim naj le še, da smo se v Višnji gori ogledali pri našem znanecu Mr. M. Holmarju, da bi nam pokazal višnjegorskega polja. A doma ni bilo ne prvega ne drugega. Pozneje smo izvedeli, da se je mudil Mr. Holmar na lepo urejenem vrtu pri čebelah, polj pa je bil odšel tisto popoldne na svojo pristavo nad Višnjo goro.

Ženska le vara nas. V gostilni sedita dva gospoda in se pogovarjata o ženskah. Adolf: "Statistično je dokazano, da so blondinke bolj muhaste in zlobnejše kakor ženske s črnimi lasmi."

Blaz: "Ali veste to čisto za gotovo, gospod profesor?"

Adolf: "Čisto za gotovo!"

Blaz: "Potem si jih pa mo- ja žena gotovo barva, ker je črna."

Glavnemu odboru K. S. K. Jednote, vsem društvenim uradnikom in članstvu širom Amerike

CASTITAMO

na krasnem napredku, ki ga je imela K. S. K. Jednota v tekočem letu ter

VOŠČIMO

vsem skupaj prav uspešno

NOVO LETO 1926.

Slovenska unijska tiskarna

"Ameriška Domovina",

Lastnika: LOUIS J. PIRC JAMES DEBEVEC.

6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, O.

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

LIFE AND LABORS

of
Rt. Rev. FREDERIC BARAGA,

First Bishop of Marquette, Mich.

By
P. CHRYSOSTOMUS VERWYS,
O. F. M.
of Los Angeles, Cal.

In regard to publishing his Chippewa grammar and dictionary, Father Baraga felt some uneasiness, as he had no funds of his own wherewith to defray the printing expenses. He, therefore, wrote as follows to his old standby, the Leopoldine Society:

"I now take the liberty of speaking again of an affair that may be of some importance to our Indian missions. I wrote in one of my reports to your Princely Highness, (L'Anse, June 19th, 1847) to kindly send me some pecuniary assistance for printing an Indian grammar and dictionary, as I intend to publish both these works in Detroit, for the benefit of future missionaries. I mentioned to Your Grace that I thought \$400 would suffice for printing both works. But I now perceive that the dictionary alone, at which I am still working, will be so large, that after the printing expenses are paid, not much will be left of the above named sum. I therefore, most respectfully ask of the most Rev. Directors to allow me \$600 for the printing of both works, and to forward the same through the hands of my Rt. Rev. Bishop."

The above named Society sent him a 1,000 florins and two boxes of church ornaments and goods for his missions.

In August, 1849, we find Father Baraga again superintending the printing of a new and large edition of the Chippewa prayer book. He received 1,000 florins (about \$480) from the Leopoldine Society, and this amount, along with some private donations, enabled him to pay for this new edition. These most useful prayer books were, of course, gratuitously distributed all over the Indian country in the Northwest, not only in the States bordering on our Great Lakes, but also in Canada amongst the many Indians converted by the zealous Jesuit and Oblate Fathers.

Father Baraga writes L'Anse August 25th, 1849:

"Indians love their prayer books very much and wherever they go the prayer book must go along, so that evening when they have camped they may read in them and sing. I have seen Indians who on their death bed requested, as a particular favor, that after their death, their prayer book might be put on their breast in the coffin, that on the day of judgment they might appear before the judgment seat of Jesus with their prayer books as it were in their hands."

Speaking of the state of his missions he says in the same letter:

"My mission at L'Anse prospers and increases as time goes on. The converts are steadfast and faithful in the fulfillment of all Christian duties. I admire, especially the resoluteness with which they resist all temptations and occasions of relapsing into the vice of drunkenness, to which they were so much addicted before their conversion. They are admired universally by the whites who are aware of this fact. Many of these Indians were tempted to drunkenness by the offer of considerable present, but they would rather relinquish all presents than take a single glass of intoxicating li-

quor. Others were threatened by mean, unscrupulous whites with blows, if they would not drink, but they would rather expose themselves to the danger of being maltreated by these miscreants than to that of relapsing into the vice of drunkenness. They now hate drunkenness just as much as they loved this vice before their conversion. Thanks be to God!

"In regard to industriousness a great and salutary change has been effected amongst these poor children of nature by the holy religion of Jesus, a religion which commands us to work and pray. Before their conversion they were lazy, as all wild Indians are. The poor women had to do all the work, chop wood and carry it home (on their backs), raise potatoes and dig them, etc.

"The men did nothing but hunt and spend often whole days lying in their miserable wigwams (smoking). But now these men have become industrious laborers. They work industriously on their ever increasing patches of land and live in good houses, keep poultry and already some have cows and oxen. They continually make considerable progress in industry and economy.

"How true it is that the Christian religion is capable of civilizing barbarous nations and of making them temporally and eternally happy. How often has not our government tried with truly well-meant human, but often mistaken, means to civilize these Indians and make them happy, but in vain. They sought to build without the Lord and they labored in vain. But as soon as the missionaries came among these Indians, and that they had submitted their free, wild necks to the sweet yoke of Jesus, then all good followed of itself.

"The holy, Christian religion had here as everywhere else all temporal blessings in her train. Americans belonging to no particular religion are beginning to understand and appreciate this fact and give to the Catholic missionary, before all others, the prize in cultivating, civilizing, and making happy the Indian. They give expression to this their conviction on every occasion, both orally and in writing to the honor of our holy Catholic religion, which through this very fact reveals her divine origin and truth."

In the same letter the zealous missionary says that he made again some arduous, but consoling mission trips. These winter journeys were both fatiguing and dangerous on account of the intense cold and deep snow. In February, 1849, he made a missionary journey, which did much good, but on which he was twice in danger of losing his life.

As he knew the road well, he went quite alone, carrying on his back his satchel with all things necessary for divine service at the different missions he intended to visit. At first everything went well. The snow was somewhat trodden and his snow-shoes were light. He visited several small mining towns preaching, baptizing, and performing all other priestly functions. One day he started to go to a place about ten miles distant. The day be-

fore it had snowed heavily, making traveling exceedingly difficult. Oftentimes the road was so deeply covered that it could hardly be made out. The good Father soon perceived that it would be a terrible undertaking to proceed on his way to the settlement, but as he had already traveled some distance, he was unwilling to turn back. The settlement was situated on a high hill and the way to it led over high hills and through deep valleys. The snow before him was getting deeper and deeper. As it was yet fresh, it was so soft that at each step he sank in and could only with great difficulty pull foot out of the hole made in the snow at each step he took. As everyone knows, nothing is more fatiguing than wading through deep snow. When the good Father had thus been toiling along for three hours his strength began to give way. (To be continued)

Kako se jugoslovanska kvota izpolnjuje?

Foreign Language Information Service

Jugoslav Bureau

Po poročilu državnega departmanta je bilo do 30. septembra tega leta izdanih 154 priseljenjskih viz na račun jugoslovanske kvote za tekoče fiskalno leto, ki sega od 1. julija, 1925 do 30. junija, 1926. Od teh priseljenjskih viz je bilo 47 izdanih priseljenjem, ki so opravičeni do prednosti v okviru kvote, in 107 navadnim priseljenjem.

Kakor že čitateljem bržkone znano, smejo ameriški konzulati izdajati kvotnim priseljenjem vsak mesec kvečjem le toliko viz, kolikor znaša desetina vse kvote za določeno deželo. Polovica kvote je rezervirana za navadne priseljenice, druga polovica pa je rezervirana za one, ki imajo prednost v kvoti, t. j. otrokom ameriških državljanov med 18. in 21. letom (žene in otroci pod 18. letom tukaj nastanjenega ameriškega državljanja so izzeti iz kvote; ako ni tukaj nastanjen, imajo prednost v kvoti), soprogom ameriških žen, staršem ameriških državljanov, kakor tudi onim, ki so poljedelci po poklicu in njihovim ženam ter otrokom. Tako je tudi vsak mesec polovica razpoložljivega dela kvote rezervirana tem prednostnim priseljenjem. Ako ni toliko prošelj s strani teh prednostnih priseljenec, da bi izpolnili to polovico, gre preostanek v korist navadnim priseljenjem, t. j. onim, ki niso opravičeni do nikake prednosti.

Kvota za Jugoslavijo znaša 671 na leto. Vsak mesec smejo ameriški konzulati izdajati kvečjem le 67 priseljenjskih viz. Trimesečni maksimum bi torej znašal 201 kvotnih viz. Po zgornjem poročilu pa je bilo tekom prvih treh mesecev tekočega fiskalnega leta izdanih le 154 viz, torej veliko pod maksimumom. Pa ne le pod maksimumom, marveč tudi pod povprečnim minimumom. To pa iz sledečega razloga:

Ako bi se vsak mesec izdal maksimum razpoložljivih viz, bi se kvota izčrpala tekom desetih mesecev. Izčrpati pa se mora tekom 12 mesecev, drugače je preostanek zamujen in toliko manj ljudi more priti v Ameriko. Ako naj se kvota izčrpa vsaj tekom leta dni, bi se moralo izdajati povprečno vsak mesec vsaj 12 del kvoto, to je povprečno vsaj 56 kvotnih viz na mesec. Tekom prvih treh mesecev pa je bilo izdanih le 154 viz na račun jugoslovanske kvote, to je povprečno 51 mesečno. Ako to nadaljuje še nekoliko časa, ne bo do konca leta jugoslovanska kvota sploh niti izčrpana. Sicer je še čas, da se stvar popravi, ali treba je pomisliti, da v nobenem slučaju se ne sme izdajati več kot desetina kvote vsak mesec. Lahko torej pride od tega, da bo že v par mesecih razvidno, da letošnja kvota za Jugoslavijo se ne bo izčrpala.

Tudi lanske fiskalno leto se je tako zgodilo. Do konca junija, 1925 je bilo na račun jugoslovanske kvote izdanih le 568 viz, torej 103 manj; kolikor znaša kvota.

Zakaj je temu tako, ni bilo še objavljeno. Znano pa je vendarle, da številno ljudi, ki željno čakajo na priliko, da bi se mogli priseliti v Združene Države, bi izpolnilo nekoliko krat večjo kvoto kot je ona za Jugoslavijo.

Osel rešitelj.

Nekemu kraljeviču v daljni deželi je bilo prerokovano, da mu bo v bodočnosti kdaj slavec rešil življenje. Kraljeviču se je slavec radi tega tako priljubil, da ga je dal naslikati na svoj grb. Državne zastave so morale nasiti slavecovo podobo, še litri in kozarci v gostilnah so morali nositi slavecovo sliko.

Prigodilo se je pa, da je šel kraljevič na lov, se izgubil in padel v globoko jamo, iz katere se ni mogel rešiti.

Iskali so ga daleč naokrog, a nihče ga ni mogel najti. Slavec je res prišel vsak večer in prepeval nad jamo, a rešil ga ni.

Čez nekaj dni pa zariga nad jamo osel in kraljeviču pade v glavo, da morajo biti tam, kjer je osel, tudi ljudje, ter se oglasi. Ljudje ga sicer potegnajo iz jame, pravi njegov rešitelj pa je bil pravzaprav le osel.

Kraljevič da nato zbrisati povsod vse slavecove podobe in na njihovo mesto veli naslikati osla. Po vsej državi so brisali, radirali in znova slikali. V znak posebnega odlikovanja je

kraljevič imenoval osla tudi za ministra brez portfelja.

Pravijo, da se je ta navada ohranila še do dandanes.

Zlobno.

Pesnik: "Ta pesem, tu vam kaže mojo nevesto, kakršna je v vsem svojem življenju."

Kritik: "Potem vas pač odkritosrečno pomilujem."

Samopomoč je najbolj zanesljiva, ker je vedno pri rokah.

Italijanske harmonike

Izdelujemo in importiramo vsakolične pr-

ITALIJANSKE HARMONIKE
robnega dela, ki so najboljše na svetu. Jam-
cene, deset let. Naše cene najnižje. Pouk
na harmonike sestroj našim kupecem. Pišite
po brezplačni cenik.

RUATTA SERENELLI & CO.
617 Blue Island Ave., Dept. 20, Chicago, Ill.

DOMAČA ZDRAVILA.

V zalogi imam jedline dišave, Knapovo ječmenovo kave in importirana zdravila, katere priporoča magr. Knajp v knjigi

DOMAČI ZDRAVNIK.

Pišite po brezplačni cenik, v katerem je nakratko popisana vsaka rastlina za kaj se rabi. V ceniku boste našli še mnogo drugih koristnih stvari.

MATH PEZDIR

Box 772, City Hall Sta.
New York, N. Y.

J. KLEPEC, javni notar.

Insurance, Real Estate, Loans,
Phone 5768 ali pa 2196-R,
107 N. Chicago St., Joliet, Ill.

Vaši prihranki

Naš zavod uživa najboljši ugled od strani občinstva, kateremu ima nalog nuditi najuljudnejšo postrežbo, in od katerega prejema najizrazitejšo naklonjenost.

JOLIET NATIONAL BANK

CHICAGO IN CLINTON ST.

JOLIET, ILL.

Wm. Redmond, preds.

Chas. G. Pearce, kasir,
Joseph Dunda, pomoč. kasir.

Izšel je koledar "AVE MARIA"

ZA LETO 1926.

Krasen koledar je in vsakdo, ki ga bo dobil v roke, ga bo vesel.

Koledar je krasno ilustriran. Krasijo ga zanimivi, mojstersko spisani spisi, povesti in razne razprave. Nekaj posebnega je v letošnjem koledarju kronika, katero je sestavil tako strokovnjaško prof. Rev. Pavlin. Rojaki, sežite po njem!

Cena Koledarju Ave Maria je 75c. V zalogi ga imajo vsi lokalni gg. zastopniki in zastopnice. Za obilna naročila se priporoča:

Ave Maria Box 443, Lemont, Illinois.

SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

(dentist).

Dr. H. E. KWARTA

Vogal Chicago in Jackson St. blizu slovenske cerkve

sv. Jožefa

JOLIET, ILL.

se toplo priporoča Slovincem in Hrvatom.

Prvovratno delo umetnega zobovja po najnižjih cenah.

Izdira zobe brez bolečin.

Vsako delo garancirano.

Pregledovanje zobovja brezplačno.

URADNE URE:

Od 9.—12. ure dopoldne. Od 2.—5. popoldne. Od 7.—9. zvečer.

Ob nedeljah od 9.—12. ure dop.

Zaprto ob petkih ob 5:30 popoldne.

NAZNANILO IN PRIPOROČILO.

S tem naznanjam cenjenim rojakom v West Allis-Milwaukee, Wis., da sem

otvoril grocerijo

na Burnham St. in 31st Ave.,

v kar se vam toplo priporočam vsem Slovincem in Slovenkam v poset. Cene zmerne. Točna postrežba.

Ako nujno potrebujete kaj blaga, pokličite me po telefonu: Orchard 5351 in vam isto dostavim na vaš dom.

Veselo Novo leto želim rojakom in sobratom ter sosestram širom Amerike.

Frank Lipoglavšek

1283 BURNHAM ST.

MILWAUKEE, WIS.

SVOJI K SVOJIM!

To velja tudi za
katoliška slovenska
društva.

NAŠA KATOLIŠKA TISKARNA

se pripodoča za tiskarska naročila vsem slovenskim slovenskim društvom.

IZDELUJEMO vse tiskarska dela lično, točno in poceni.

VPRAŠAJTE vedno tudi nas za cene, kadar naročate tiskovine.

"AMERIKANSKI SLOVENEČ"

Edina slovenska katoliška tiskarna v Ameriki.

1849 W. 22nd St.

Chicago, Ill.

Največja slovenska unijska tiskarna

v Zedinjenih Državah je vedno pripravljena postreči društvom vseh Jednot, trgovcem in posameznikom za vse vrste tiskovin.

NAJNIŽJE CENE TOČNO POSTREŽBO LIČEN IZDELEK

dobite vselej v naši tiskarni. Mi tiskamo "Glasilo K. S. K. Jednote" in mnogo drugih časopisov v raznih jezikih. 28 letna skušnja tiskarstva je naša učiteljica.

PLAČILNE KNJIZICE

odobrena od gl. odbora K. S. K. Jednote, najbolj priročne za članstvo K. S. K. J. imamo v zalogi.

Ameriška Domovina

V svojem lastnem poslopu.

6117 St. Clair Ave.
CLEVELAND, O.

Večno hrepenenje.

Nemško spisal F. Klug.
Poslovenil F. O. T.

(Nadaljevanje)

Videl je pa tudi mutastega lozil.

vojaka zraven sebe na kolenih, videl, kako skušajo tresoce se ustnice izobličiti besedo in ne zmorejo niti enega zloga... videl, kako odsejajo v očeh uboica goreče tihe molitve. Zdalj pozabi mladi duhovnik samega sebe in se začne boriti z Bogom, da bi ozdravil njegov bližnji — ta mutec, kateremu li hotel dati svoj jezik.

"Gospod, naredi čudež," moli, "naredi čudež! Ne na meni, naredi ga na tem uboicu! Gospod, daj, da ozdravi! Vrni mu dar govora! In daj mi s tem znamenje, da bom jaz molčal in trpel! Gospod, razumeti te hočem, če boš tako govoril k meni, razumeti te hočem! Pomagaj, gospod, pomagaj... naredi, naredi čudež!"

"Gospod bodi usmiljen z našimi bolniki! Gospod, daj, da slepi vidijo, hromi hodijo!" molijo tisoči z vedno naraščajočo iskrenostjo.

Zdalj se zaslisi blizu kamnite klopi, pred katero kleče Ernest Svetec, dekan z Breznice in mutasti vojak, jasni zvončki strežnika, ki spremljajo Najsvetejšega.

"Gospod, izgovori samo besedo in lahko bom zopet govoril!" moli duhovnik sredi ravnice. Vidi se mu, da je zelo truden, roke se mu tresejo.

"Gospod, izgovori samo besedo in lahko bom zopet govoril!" zadoni odmev te prošnje k nebu.

"Gospod, naredi čudež!" Ernest Svetec ni izgovoril tega več z besedami, samo njegova duša je vzdihnila brez glasu. "Če ga nočeš storiti na meni, ga naredi na drugih in sprejmi moje žrtve!"

Zdalj je škof s svetlozrečo monštranco čisto blizu. Vsi dragulji blešče. Že stojita nosilca mitre in palice pred klečecim dekanom z Breznice, ki lahko zajepeče vojaku: "Zaupaj, prijatelj, zaupaj!"

Vojak obrne glavo na desno proti prihajajoči monštranci. Na obeh kolenih leži in drži roke, ki se mu tresejo od razburjenja, sklenjene na prsih. Njegove oči se trdno upro v hostijo za svetlim steklom... zdaj obrne mrtvaško belidni obraz po časi na levo... zdaj stoji škof tik pred njim... in zdaj dvigne monštranco za blagoslov.

Silen utrip prešine vojaku obraz — in v prihodnjem trenutku se stokažjo zgrudi.

Ernest Svetec se zavzame za siromaka: toda ta se takoj zopet dvigne na kolenih in pravi s pretresljivim glasom, ne da bi zapazil, da stoji škof z Najsvetejšim še vedno pred njim, kot bi se obotavljal: "Bog, hvala ti!"

Razen Ernesta Svetca in dekana z Breznice ni nihče nič vedel o vojakovi bolezni. Ernest se ne bi mogel dvigniti, ko je slišal one tri besede iz ust ozdravljene. Za trenutek je vse izginilo izpred njegovih oči. Samo to je vedel, da se je nič misleč prekrizal, ko je prejel sam blagoslov. Toda v duši ni bilo nobene molitve več za njega samega, samo ponavljala je besede: "Bog, hvala ti!"

In kaj se mu je pozneje zdelo čudno? Ko je šel strežnik s kadinko mimo njega, je pozabil za trenutek kraj in čas in videl malega Walterja Kamenšek, kako je klečal s svojo kadinko na mrtvaški postelji.

Ozdravljeni vojak si je obrišal solze z obraza. Blizu stoji škof s silili k njemu. Videli so, kako čudno se vede vojak, videli, kako je prevzelo oba duhovnika. Nekaj besed — in dekan z Breznice jim je vse raz-

Najbližnji so povedali oddaljenim — kar začne neki glas: "Hvala večnemu Bogu!"

In poto jih je deset, potem sto, potem tisoči, da je donelo ob vrstah in gori k cerkvi in k nebu kot drugo, mogočno kipeenje valov, ki je prihajalo iz morja vere in hvaležnosti in iskalo neba, da bi se mu poklonila zemlja:

"Hvala večnemu Bogu, vse stvari ga zdaj častite!"

In vriskajoče so zapeli vsi zvonovi. Polne hvaležnosti so šle množice za zlato monštranco po stopnicah in napolnile božjopotno cerkev do zadnjega kotička. Ni bilo dovolj prostora na velikanskih ograjah. Z veseljem petjem je preglasilo ljudstvo donenje zvonov in bučanje orgel. Niso vedeli, ali ne bi nesli ozdravljene vojaka na rokav.

V tih poltemi v kapelici, neposredno za tabernakljem, je pa klečal Ernest Svetec. Vroče solze so mu kapljale skozi blede prste rok, s katerimi si je zakril obraz. In po dolgi, vroči molitvi je vstal z besedami: "Fiat voluntas tua!"

Bilo je nekaj dni pozneje —

okrog poldne. Ernest Svetec je stopil pravkar čez prag obednice v nekem zdravilišču v Davosu, v istem, kjer se je bil nastanil pred letom. V veliki, svetli dvorani se je svetil na dolgi vrsti belo pogrnjenih miz bel parcalen in v visokih kristalnih vazah prijetne cvetlice.

Tukaj je bilo še nekaj bolnikov, ki so v neprijetnih skupinah tu pa tam stali in lahko kramljali. V dolbini pri oknu je stala, vsa ožarjena od svetle luči, mlada žena in brala pismo. Srečen nasmešek ji šine čez obraz: prejela je pač dobro poročilo z doma. Pred njo se Santini jevo podobno je pa stal, s hrbtno obrnjen proti vhodu, vitek, enajstleten mladenič, v temnomodri obleki, s kratkimi hlačami.

Zdalj se deček obrne in njegov pogled se sreča s pogledom Ernesta Svetca. Napolnjen vzklid uide dečku iz ust in že teče proti Ernestu, ki mu gre smehljaje se nasproti. Skoro bi se bil obesil mladenič kaplunu v burnem veselju za roko.

"Oh, gospod kaplan, kako me veseli, da vas zopet vidim!" vzkligne mladenič in kar ne da priti Ernestu Svetcu do besede. Prihodnji trenutek pa še dostavi: "Oprostite, prav za prav se ne bi smel veseliti, da vas zopet vidim tukaj... kako je z vami?"

"Mislim, da se je zgodilo meni tako kakor tebi, Egon! Tvoja mati mi je pisala, da je ukazal zdravnik, da moraš iti nazaj v zdravilišče — in jaz sem moral storiti isto. Toda vidim, da ti je dobro!"

"Zdravnik meni," odvrne Egon Cirkasi, "da bom smel iti oktobra domov. Ne morem vam povedati, kako zelo sem že hrepenel po očetu in materi. In zdaj je še bratranec moje matere pri nas na obisku, s katerim si dopisujem. Oče in jaz sva ga dobila v Wengernalpu. Kako se ga že veselim!"

Usedli so se k mizi. Ernest Svetec in Egon Cirkasi sta bila ločena med kosilom. Po kosilu sta šla pa na kratek izprehod. Ko je napeljal Egon še enkrat pogovor na svojega strica, je vprašal Ernest Svetec, kdo je to.

Imenuje se Bogdan Jelovec," odvrne deček. "Blj je častnik in pri nekem napadu v Argonih je dobil strel v hrbtnico. Od posledic tega strelni bi se rad

zdaj okrepčal pri svojih starih."

"Bogdan Jelovec?" ponovi Ernest Svetec in premišljuje. Spomni se onega pogovora zvečer na Bregu, ko mu je povedala Marija ime mladega častnika; kateremu je stregla v bolnici.

Prihodnji dan se je dal Ernest Svetec zdraviliškemu prvemu zdravniku preiskati. Ko je bila preiskava končana, je prosil: "Prosim, gospod doktor, povejte mi z brezpopojno odkritostjo, kako je z menoj?" Poznal je zdravnika, še od zadnjega bivanja v Davosu pred enim letom in vedel, da se resni mož tudi resnemu odgovoru ne bo ognil na vprašanje.

"Odkrito govorim," je rekel zdravnik, "bolezen je napredovala. Zelo morate biti previdni in — četudi se to bridko sliši — skušajte se sprijazniti z mislijo, da bi bil nevaren za življenje vsak resen napor, ki je združen z izvrševanjem vašega poklica."

(Dolge prihodnje)

EVROPEJCI SO ZELO PODVRZENI BOLEZINAM.
Dr. Hoffman, strokovni patologist pravi, da so Evropejci v gotovih slučajih bolj dovratni različnim boleznim kot pa Američani. Vendar pa tega ne smemo jemati za zakon. Na primer, če je pa da, mnogo vrst bolezni v Ameriki izginja, medtem ko se v Evropi še vedno pojavljajo. Skriptična, legar (tifus) in trakuja so še vedno zdravniške kontrole v Ameriki. Od evropskih pa so najbolj znane ameriške zdravniške kontrole v Ameriki. Če bi evropski zdravnik prišel v Ameriko, bi bil zelo presenečen, če bi videl, da se tam zdravniki ne trudijo, da bi se ta huda bolezen vedno bolj in bolj širi v Ameriki, ker ljudstvo jemlje nase par.

Tuče mušik, žuž in otrok se zdravi na tako drugo bolezen in sicer na podočnice, ki jih povzroča bolezen podast — rakulja. Gotovo znamenje te bolezni so oči, ki imajo rdečico, morebiti pa izguba vida z vidnim iskanjem, belci, žilice, gaga, bolečina v hrbtu, stegnih in nogah, mrtica, glavobol, omotica, omotica s pramnim sežidom, veliki, temni kašči, ki jih vidi v očeh in v ustih. Če se to bolezen ne zdravi, lahko pride do smrti. Če se zdravi, lahko pride do oči, ki jih vidi v očeh in v ustih. Če se to bolezen ne zdravi, lahko pride do smrti. Če se zdravi, lahko pride do oči, ki jih vidi v očeh in v ustih.

PROŠNJA.

"Pred nekaj dnevi sem dobil na pošto pismo ali prošnjo iz Starega rga ob Kulpi; to je iz moje mile župnije, v kateri mi je tekle zibelke; rosijo nas milodarov za nove zvonove."

Sece se mi krči, ko se domisljam tega dne, kako smo bili veseli, ko me dobili tako lepe zvonove, katere so darovali naši blagopokojni dekan Rerbertz in Leokovec na Dolenjskem, odom iz Starega rga. Kako sem takrat težko vzdignil, ko smo vlekli zvonove v stolp; toda pred leti nazaj jih z vojni molci ugrabili in odnesli.

Nove zvonove bi radi, toda naši bratje niso bili srečni, da bi jim mi, ameriški priselci, na pomoč. In mi nismo mogli pomagati, saj nismo imeli dovolj sredstev, da bi zopet peli zvonovi v Starem rgu. Ljubemu Bogu v čast, nam in našim tam pa v veselje!

V ta namen se je ustanovil odbor v Kansas, City, Kans. Glavni nabiralec so: Mr. Max Majerle, 413 North 5th St. Kansas City, Kans.

Z rožičnim pozdravom vam vdan
JOHN BIZAL.

Emporia, Kans.

DRUGI ROJAKI!
Daleč od domače grude Vas je gnala borba za vsakdanji kruh, borba za Vaše in vaših dragih življenje. Delo Vas tlačil! Trudni legate k počitku, a skrbjo vstajate. Toda kljub temu se vam gotovo večkrat vzbujala misel na Vaše rodni domovi kraj. Gotovo se je spominjate, kako lepo so pogostokrat soneli glasovi farin zvonov z visokih in in se razlegali po celi fari. Posebno ob nedeljah in praznikih!

In danes? Danes tega ni! Ker ne slišimo slovesnega potkanja ob večnih praznikih, se nam zdi, kakor da ne bi imeli praznika. Naše razpoloženje je ob največjih praznikih otočno, ker nimamo zvonov, ki bi nas razveseljevali in povzdigovali našega duha nad povsotne skrbi k Bogu, kakor prej. Prej se spremljali zvonovi ob smrti vsakega pokojnika z otočno-milimi glasovi k večnemu počitku. A danes, ko nam je svetojuna vojna ugrabila zvonove in nam pustila le najmanjšega, ne vemo ali imamo praznika ali ne. In komaj slišijo njegov glas najbližji!

Splošna potreba in želja je, da nabavimo nove zvonove, take kakor so bili prej. A sami smo prericali, vraga ne zmoremo; cerkev sama je zadolžena.

Zato se obračamo na Vas, dragi rojaki, s prošnjo, da bi po svojih močeh prispevali za nove farne zvonove v stari domovini (ter, da bi potrkali tudi na srca svojih prijateljev in znancev). V ta namen pošljemo nabiralec pole, da nam bo mogoče vpisati imena vaših darovalcev z vsoto, ki je darujejo, v posebni fari knjigi v Kopniču. Vsekarne ameriškanec darovalca, ki bi daroval najmanj 25 Dolarjev. Ko v takojšnji fari cerkvi nastopi zvonilo, lahko hitro doseže vsota o njegovih darovalcih, ki so bili tako uspešni, da so nam pomagali pri nabavi zvonov. Tako si bomo ustvarili trajen spomin na Vas, hudo s veseljem spominjali, ko nam več in ko in zvonovi bodo peli v Vašo hvala na čast Boga.

V skrajnem upanju, da boste hitro in

radovolje pomagali, vam bližem vsem se naprejo! Bog, Marija in sv. Jožef! Vse dobro! Vas trudi in povrnejo obilo Vaše nabavljenosti in takojšnje farne cerkve in Van v imenu vseh faranov prav iskreno pozdravljamo! Zupni urad v Starem rgu ob Kulpi, dne 10. nov. 1925. (Pečet) Franc Zupančič, župnik. (Advertis.)

Ali vas nadleguje KAŠELJ?

Zadovoljeni odjemalci priporočajo

Severa's Cough Balsam.

Idealno zdravilo zoper kašelj; prijetno, uspešno in zanesljivo.

Cena 25 in 50 centov.

Hitra odprava zoper akutni prehlad so

Severa's Cold and Grip Tablets.

Cena 50 centov.

Ta dve zdravila so najboljša odprava v slučajih kašlja, prehlada in gripave.

Zahtevajte najprijem pri lekarni.

W. P. SEVERA & CO. CLEVELAND, OHIO

KOPIČEK OTROŠKOG ZDRAVJE

OSKRBA MATERNOSTVA in OTROŠKEGA ZDRAVJA

Na tem mestu imamo pripravljen vsa sredstva za zdravljenje otrok. Če imate kakršnokoli bolezen, ki jo povzroča otrok, se lahko zdravite tukaj. Če imate kakršnokoli bolezen, ki jo povzroča otrok, se lahko zdravite tukaj. Če imate kakršnokoli bolezen, ki jo povzroča otrok, se lahko zdravite tukaj.

Članek 145. PREDGOVOR.

Mi predlagamo sledeče: Nimanje v prepricanju, da povprečna mati ni tako informirana kot bi morala biti glede svojega zdravja in zdravja svojega otroka. Tekom zadnjih let so si vladne in druge agencije napore prizadevale, da bi pospešile te informacije. Velika Borden Company ve, da se ti sočerti otroci prehranjajo z Eagle Brand Mlekom in ve, da bodo ti nikarili v zvezi z uporabo njenih produktov zadostili največjim potrebam. Mi smo namenoma opustili vse nasvete glede zdravljenja otrok, da naj te nasvete daje samo družinski zdravnik, ki dobi najprijem pri lekarni.

Ne hranite otroka prevečkrat ali preveč. Ne dajte otroku zvečer spat, dokler ni bil nahranjen. Ne dajte otroka zvečer spat, če se ni tekom dne dobro izčistil. Ne dajte otroku čaja ali kake alkoholne pijače. Ne dajte otroku čokolade, kandijskega.

Ne dajte otroku solidne hrane, dokler ni eno leto star in šele potem v majhnih množinah ter v lahko prebavljivih oblikah. Ne stredite s pitno vodo. Dovolj pitne vode obdri črevesje v dobrem stanju.

Ko pripravite otroku hrano, ne pihajte vanjo v namenu, da bi jo shladili. Pripravite hrano samo za eno hranjenje. Najboljši in najprijemnejši uspehi so, če je hrana sprosti pripravljena. Razen čezurnih ne imajte na otrokovi steklenici nobene druge priprave. Nikar ne pustite otroka samega s steklenico.

Ne dovolite služabnikom, da bi čistili priprave, steklenice itd. ali pripravljali hrano. Vas ta važna dela opravljajte sami. Ne pozabite vsak teden sproti razmazovati, kotiko otrok teha.

Ne dovolite, da bi se otrok hranil s steklenico več kot dvajset minut ob enem času. Ne dovolite otroku, da bi spal s čezurnim v ustih. Ne hranite s otrokom, ko ste ga nahranili. Imajte ga mirnega in nemotnega na ležališču.

Ne pustite otroka, da bi se igral s svojo hrano. Ne zabavajte ga in ne obračate drugam njegove pozornosti, kadar je. Ne dovolite otrokom jesti med dolženimi razdoblji.

Ne dovolite otrokom prehitro jesti. Dovolj časa naj se vzame za dobro prežvečenje hrane. Ne zanemarjajte otrokovih zob. To je važna dolžnost, kateri je treba posvečati vsa pozornost.

Ne silite otroka jesti. Če ne more jesti ob gotovem času, vprašajte zdravnika za svet.

Čitajte te članke vsak teden ter jih spravite za bodočo uporabo.

MRS. ANTONIJA RIFFEL, slovenska babica, 522 N. Broadway, JOLIET, ILL. Telefon 2385-J.

VAŽNO

Je za vsakega rojaka, da vse svoje nevarsko pismo, ki ga oddajo izkušeni nosarji, vpišani imajo dolgega letnega praksa v izdelovanju kupnih pogodb, poslovanj, vsakršnih poslovanj, operacij, finančnih poslovanj, ki so jim smiselni in raznih drugih stvarih, kakoli tukaj ali v starem kraju, in so rojakom tople priporočilo.

ANTON ZRANIK, slovenski javni notar, 4005 Butler Street, Pittsburgh, Pa.

ZASTAVE, BANDERA, REGALJE IN ZLATE ZNAKE za družita ter člane K. S. K. J. izdeluje EMIL BACHMAN 2107 S. Hamilton Ave. Chicago, Ill. Pišite po cenik!

Telefon urada: 745
Telefon stanovanja: 3333-J.
Weese Printing Company
1 JEFFERSON ST., JOLIET, ILL.
Julius G. Weese, poslovođa
Tiskarna in izdelovalnica štampilj in hvalic. Tiskamo v vseh jezikih.

NA MILIJONE ljudi bi ne bilo danes brez las, ko bi vsaki o pravem času rabili Wahličevo Alpen Tinkuro, katere je najboljša in uspešna na svetu za proti izpadanju in za rast las. Bruslin tinktura zoper sive lase, od katere postanejo lasje popolnoma naradni. Dalje imam najbolj uspešna zdravila, kot za rane, opekline, bule, turove, krate, grinte, lišaje, solnčate pike in prahute na glavi, za revmatizem ali tiganje, kurje oči, bradovice, potne noge i. t. d. Kateri si rabili moja zdravila brez uspeha, mu povrnem denar. Pišite takoj po cenik, ga pošljem za-astonj.

Jakob WAHČIČ, 1436 E. 95th St. Cleveland, O.

Telefon glavnice: 6498
Telefon stanovanja: 524
JNO A. TEZAK SLOVENSKA CVETLIČARNA. vogal N. Chicago in Indiana St. JOLIET, ILL.

V vsaki imamo svoje rože; izdelujemo vence za pogrebe, šopke za poroke in za božične.

Narodila se sprejemajo tudi planec-nim, telefoniranim in brojevalnim potestom. Na narodila se levirje po celo misli cenit in točno. Poskusite s narodnim občut pri meni.

Prodajalna Perja

po najnižji ceni Najboljše blago

Dobite in naše veletrgovine. Prodajalno Perja imamo v vseh velikih trgovinah; tako je vedno sveže in čisto, ne preležano, kakovostno in drugod prodaja. Razpoložimo ga na vse kraje Amerike in Kanade. Pišite nam po vsotici in za ceno; vsotice razpoložimo zaastonj.

ALBERT STETZ dept. 3, 130 Passaic St., Passaic, N. J.

RAZPRODAJA

Chromatičnih LUBASOVH HARMONIK

43 tipk, 12 basov, raven držaj in pa z držajem na stopnje.

Cena prej \$90.00 sedaj \$65.00.

ALOIS SKULJ, 323 EPSILON PL., BROOKLYN, N. Y.

še izdelujem HARMONIK, NAD 20 LET

ki so med vsemi drugimi izdelki priznane za najboljše. V izdelovanju harmonik sem torej dosegel najboljše uspehe in prakso. Da so moje harmonike v resnici najbolj znane in priljubljene, dokazujejo številna pohvalna pisma iz vseh krajev širom države.

V zalogi imam tudi najnovelše slovenske in druge PIANO ROLLE in PLOŠČE ZA GRAMOFON.

Pišite po cenik.

Pri meni boste dobili vsak muzikalni instrument, mali ali veliki, za nizko ceno. Blago razpoložim po celi Ameriki. Se ujudno priporočam rojakom

ANTON MERVAR Music Store, 6021 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND, OHIO

ANTON ZRANIK, slovenski javni notar, 4005 Butler Street, Pittsburgh, Pa.

Joseph Perko SHOES FOR THE WHOLE FAMILY 2101 WEST 22nd STREET CHICAGO, ILL.

Slavnemu občinstvu v Chicagi in okolici se toplem priporočam za obilen poset. Imam veliko zalogo jesenskega in zimskega obuvala vseh vrst. Svoji k svojim!

FIRST NATIONAL BANK Established 1857

Pridružite se našim 1926

BOŽIČNIM VARČEVALNIM KLUBOM

ki se sedaj snujejo.

Na razpolago imate šest vrst teh klubov; pridružite se k onemu, ki bo vam najbolj prikladen.

Premoženje te banke znaša \$12,000,000.00.

THE OLDEST and LARGEST BANK in JOLIET

- VELIKI STENSKI - KOLEDARJI

Zdalj je čas za nabavo VELIKIH STENSKIH KOLEDARJEV ZA LETO 1926! Pošljamo jih kamorkoli jih naročite. Koledarji 20x28 palcev; imajo 12 različnih slik, vsak mesec drugačno in so prav prikladni za urade, ali pa stanovanja. Cene so sledeče:

Kamorkoli po Ameriki 30c s poštnino vred, za v stare domovino so pa po 25c komad. Naročila naj bi bila po 3 ali 6 komadov skupaj, kjer je to mogoče.

Pišite na:

A. GRDINA & SONS

6019 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.

Pozor krajevna društva K. S. K. Jednote!

Mesec december, doba glavnih letnih sej je tukaj. Na tej sejah boste gotovo kaj ukrepali o izboljšanju finančnega stanja društva in njegovem napredku. Velike važnosti pri tem je vprašanje, kje in kako imate društveni denar naložen? Na veliko obrestno mero ter varno ali ne?

Mi vam svetujemo, da za denar, kar ga imate na razpolago, kupite pri nas take vrednostne papirje ali bonde, bodisi že mestne, okrajne ali šolske, ki vam donesajo vsaj 6 odstotkov obresti ali še več. Bonde lahko vsak dan prodate ali zamenjate v denar.

Kranjsko-Slovenska Katoliška Jednota je skoro vse bonde, katere lastuje, pri nas kupila in jih še vedno kupuje, ker jo vedno solidno postrežemo. Sledite K. S. K. Jednoti tudi vi!

Za pojasnila pišite nam v slovenskem jeziku.

A. C. ALLYN & CO. 67 W. MONROE ST., CHICAGO, ILL.

F. KERŽE, K. S. K. J. Društvo:

Kadar naročate zastave, regalje in drugo, pazite na moje ime in naslov, če hočete dobiti najboljšo blago za najnižje cene. Nalrli in varni ZASTONJ!

1142 Dallas Rd., N. E. CLEVELAND, O.

ANTON MERVAR Music Store, 6021 ST. CLAIR AVE. CLEVELAND, OHIO